Lidércfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház melléklettel!

XIV. évf., 9. szám, 2022. szeptember

ErikShoemaker

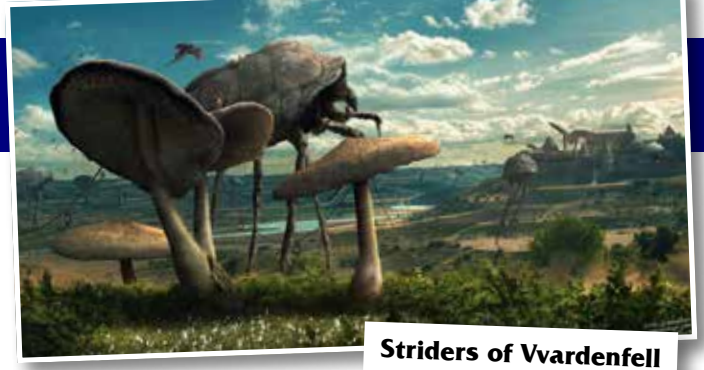

Striders of Vvardenfell

Oasis of the Gods

Remnants of the Old Gods

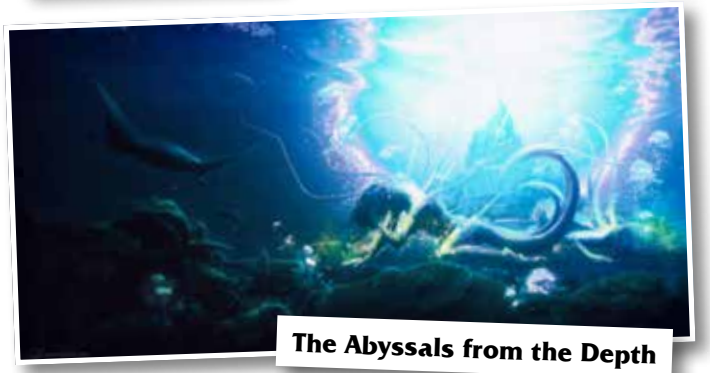

The Abyssals from the Depth

Anthroposynthesis

Jurassic Aftermath

Glitch

Colossal Titan

INFO BOX

ERIKSHOEMAKER – ARTIST // HOBBYIST // DIGITAL ART

A németországi művész 2005-ben kezdett el foglalkozni a digitális művészettel, azóta megszerette a fotómanipuláció, a térművészet és a matte paintig műfajait. Korábban komolyabban űzte a digitális művészeti pályát, több neves kollektívához is csatlakozva, mint például a Depthcore, a SlashThree és az EvokeOne. Emellett számos könyvben és folyóiratban jelentek meg munkái, köztük a hivatalos Advanced Photoshop Magazinban, a The Book of Creationben, sőt a Ballistic: Exposéban is. Jelenleg kizárólag hobbiból űzi a digitális művészetet.

Elérhetőségek, online galériák:

Portfóliók: https://www.deviantart.com/erikshoemaker

Közösségi média: https://www.behance.net/xkire • https://www.instagram.com/erikshoemaker/

Szerkesztői köszöntő

Ez a szeptemberi AKF megjelenés kicsit furán jött ki (hisz ugye már október eleje van), de a lényeg, hogy végül csak összejött minden, és itt is vagyunk, hogy egy kis amatőr kultúrát, szórakozást hozzunk el nektek a szürke mindennapokba.

Szeptemberben értesültünk arról, hogy Pólya Zoltán (akit nálunk zpolya néven találhattok meg), aki a legutóbbi pályázatunkon különdíjban részesült, 3. helyezést ért el a gödöllői irodalmi pályázaton, amelyre közel kétszáz pályamű érkezett. Ezúton is gratulálunk az elért eredményhez, valamint további sok sikeres pályázatot és természetesen írói karriert kívánunk!

Idén van, az egyik (talán) legnépszerűbb versem, a Békaélet békaréten 25 éves évfordulója. Ezen apropóból újra felelevenítettem ezt a kis világot, ám most vers helyett prózában tudtam megfogalmazni, mi is a helyzet arrafelé. Nem csak a történések, a stílus, de maga a cím is a modernitást sugallja. Ráadásul az a megtiszteltetés ért, hogy Craz beválogatta a Próbagoblin rovatba, így már nem csak a Lidércfény Online-on, hanem itt az AKF-ben is olvashatjátok.

Persze ezen kívül még számos más remek novella és vers is felsorakozott, hogy a kedves olvasóközönség megtalálhassa magának az érdekes, vagy épp kellemes olvasnivalóját.

Nincs is más hátra, minthogy kellemes kikapcsolódást és jó szórakozást kívánjak!

Jimmy Cartwright

Tartalomjegyzék

Novellák

Tad Rayder - **A múlt lidércei** 4
Erdős Sándor - **Elmúlás** 4
D. Szűcs Csaba - **A szőrháti rém** 4
The Economist - **Macskakő!** 6
jukebox - **Az utolsó fázis** 8
Mor-Moon
- **Így öltem meg Steve Hopkinst** 9
R. Harbinger - **Madame Renard leányai** . 12
Zspider - **Zpercesek – A vér ura** 13
Kharex - **Ki kopog idelent?** 14

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház ajánlásával

Jimmy Cartwright - **Békaélet békaréten kétezerhuszonkettő** 16

Sorozat

angyalka146 - **Ai no seinou**
- **A szerelem nevében III.** 19

Versek

Matthew B. Reynolds
- **Ehhez szó se fér** 20
Tumicz Krisztina - **Űzd el a sötétséget** . . 20
edwardhooper - **Az utazó** 20
Erdős Sándor - **Itt a vége?** 20
atesz990 - **A fej fájása** 21
galbena - **Naplemente** 21
Drekthor - **Rád leltem** 21
jocker - **Haiku - Japánról** 22
Tordai Gábor - **őszi szív** 22
angyalka146 - **Elválva** 22
Claudius Oltarimanus
- **Lapostetű Elemér** 22

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

IMPRESSZUM

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat • XIV. évf. 9. szám, 2022. szeptember
Kiadja a Lidércfény Online kulturális magazin szerkesztősége, Szentes
Az első borítón ErikShoemaker Spaghettification, a hátsó borítón Pele, Wielder of Lava című képe, a belső borítón pedig alkotásaiból készült válogatás látható. A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház rovat hátterét Juhász Ernő készítette.
Felelős, tördelő- és főszerkesztő: Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)
Tartalmi szerkesztők, korrektorok: Török Ida, Varga Tamás József (Craz)
ISSN 2786-4391
www.lidercfeny.hu • flip.lidercfeny.hu • lidercfeny@szentesinfo.hu • Facebook: Lidércfény Online • YouTube: LidercfenyHQ

Tad Rayder

A múlt lidércei

Néha vannak napok, amikor rám tör a magány. Úgy kerítenek hatalmukba a múlt árnyai, mint lidércek az éjszakában, szorosan hozzám bújnak, és úgy őrzik az álmomat. A régvolt önismeretből tanulván próbálom távol tartani ezeket a szörnyeket és mosolyt csalni az arcomra, még ha oly sokszor nehéz is. Kegyetlen világ a lidérceké, de azt hiszem, hogy az még kegyetlenebb, hogy mindennek én részese voltam. S olykor, amikor rám törnek, annyira közel érzem őket magamhoz. Félek tőlük, félek önmagam akaratától, hogy legyőzött vadként fogok a földön heverve porban hemperegni, miközben ők diadalittas üvöltésüket hallatják felettem. Közel vannak, nagyon közel. Lassan a közelségük testet ölt, de ha ez megtörténik, én visszazuhanok olyan mélyre, ahonnan felkapaszkodtam, és ők győzedelmeskedni fognak egy legyőzött ember akarata felett, aki csak normális életet akart élni.

Sümeg 2021. 8. 7.

Erdős Sándor

Elmúlás

Lassan szürkül. A nap a látóhatár alá bukik egy utolsó fénysugárral búcsúzva a mai naptól. Fázósan húzom össze magamon a kardigánt. Elmúltak a selymes nyári esték, hűvös őszi szél kergeti a sárga leveleket az út szélén. Megszaporázom a lépteim, hogy gyorsabban hazaérjek. Nem érzem magam túl komfortosan.

Az elmúlás gondolata nem csak a kezdődő sötétség és a kellemetlen idő miatt fészkelődik a tudatalattimban. Egy elpusztult kutya fekszik az út mellett egy kidőlt fa társaságában. Micsoda mementója az elmúlásnak. Kellemetlen látvány. Sajnos az emberek többsége minden részvét nélkül megy el egy ilyen mindennapinak mondható, de mégsem mindennapi látvány mellett.

Egy gondolatcunamit indít meg bennem ez a véglegességet szimbolizáló kép. A kidőlt fa valaha életerőtől duzzadó fenséges látványt nyújtott, árnyat adott tűző napon a kitikkadt vándornak. A kutyát talán vágyódva, szeretettel várja haza könnyes szemű kis gazdája. Most mind a kettő, szinte egymást átölelve fekszik az út mellett. Nincs senki, aki a vég kezdetét tisztességgel asszisztálná végig.

Megállok, és a kardigánt levéve az elhullott ebet belecsomagolom, a fa előtt fejet hajtok, megköszönve az eddigi szolgálatait. Lassan gondolataimba merülve indulok hazafelé, ölemben az elhullott állat tetemével.

Már nem fázom. Már nem zavar a hűvös őszi szél sem…

D. Szűcs Csaba

A szőrháti rém

(Jáhni Richárd hírlapíró visszaemlékezése)

Hosszú, mozgalmas hírlapírói pályám során számtalan megdöbbentő és hajmeresztő esetről tudósítottam a Vásárhely és Vidéke olvasóit. Többször nemcsak hű krónikása voltam az eseményeknek, hanem testi épségem, sőt életem kockáztatásával a részese is. Három különösen emlékezetes maradt közülük: Szilágyi Eszter, a hódmezővásárhelyi majomlány rejtélyes ügye; az Öregmagtár titka és a szőrháti rém garázdálkodásának vérfagyasztó története. Utóbbit most, négy évtizeddel később elbeszélésként is a nyilvánosság elé tárom.

Ezernyolcszázkilencvenhatot, a millennium évét írtuk. Július 15.-ének tikkasztó délelőttjén a legmegbízhatóbb „szemfülesem" – így neveztem az informátoraimat – azzal keresett meg a szerkesztőségben, hogy egy ismeretlen állat megtizedelte Tóth Jakab aprójószágait szőrháti tanyáján az elmúlt éjjel. (Szőrhátnak Hódmezővásárhely külterületének egy részét hívják.) Bevallom, első hallásra az eset nem igazán hozott lázba, de mivel nem volt témám a másnapi lapszámba, haladéktalanul a helyszínre indultam.

Amikor az újság fogatát hajtva begördültem a rendezett portára, Tóth épp az ólakat igyekezett a puszta négylábú

ragadozói számára bevehetetlen erőddé alakítani. Negyven év körüli, szögletes arcú, széles vállú, erős állkapcsú, pödrött bajszú férfi volt, mélyen ülő szemekkel, minden vonása erőről és szívósságról árulkodott.

– Jáhni Richárd hírlapíró vagyok – mutatkoztam be. – Fülembe jutott, milyen súlyos csapás érte az éjszaka. Ha megosztaná velem a történetét, megírnám a Vásárhely és Vidéke holnapi kiadásába.

Tóth arcán láttam, ódzkodik az újságban való szerepléstől, ezért bevetettem egy régi szakmai fortélyt, hogy szóra bírjam: – Nem gondolja, hogy figyelmeztetnünk kellene a gazdatársait az esetleges veszélyre? – kérdeztem.

A földműves – ahogy vártam – egyetértően bólintott.

– Soha nem láttam még ilyen mészárlást – kezdte remegő hangon. – Az a fenevad szétmarcangolta több mint egy tucat tyúkomat, kilenc hízott libámat és hat kacsámat – sorolta a veszteségeit. – Megölte hűséges komondoromat, Dömét is! Elharapta szegény pára torkát.

Feljegyeztem szavait a noteszembe, majd megkértem, foglalja össze, pontosan mit látott és hallott.

Elmondta, eszeveszett csaholásra riadt, amikor tizenkettőt ütött a falióra. Tudta, házőrzője csak akkor lármázik így, ha veszélyt szimatol. Felébresztette a feleségét, majd nadrágot és csizmát húzva kilépett az udvarra, a rémült asszony pedig bekulcsolta mögötte az ajtót. Telihold volt. Magához vett egy vasvillát, előreszegezte, majd óvatosan elindult a kutyaugatás irányába. A hang egyszerre morgásba, aztán hosszú, fájdalmas nyüszítésbe váltott, utána hirtelen csend lett. Megkerülve a hombárt rábukkant Döme vértócsában fekvő tetemére, továbbhaladva meg a széttépett szárnyasokra. Körbejárta a tanyát a gyilkos bestia után, de az addigra már nyomtalanul eltűnt.

– Ötlete sincs, hogy milyen állat lehet? – érdeklődtem.

– Más vidékről való – vélekedett. – Mifelénk ilyen vérszomjas dögök nem élnek.

Visszakocsizva a szerkesztőségbe azonnal papírra vetettem beszámolómat a rejtélyes lényről, amit a cikkben szőrháti rémnek kereszteltem el. Az írás megjelenése után felbolydult az egész város, akár egy méhkas. Mindenki azt találgatta, mi öldökölhetett a Tóth-tanyán.

A következő napokban sorra érkeztek a bejelentések a rém újabb szőrháti gaztetteiről: immár disznók, juhok és kecskék is áldozatul estek csillapíthatatlan vérszomjának. Látni továbbra sem látta senki. Emiatt babonás félelmükben sokan úgy gondolták, az ismeretlen mészáros egy pokolbéli teremtmény.

A rettegés nemcsak a szőrhátiak, hanem a Hódmezővásárhely külterületén élő valamennyi ember szívébe beköltözött. Percről percre súlyosbodott a helyzet, úgyhogy a rendőrség közbelépése elkerülhetetlenné vált. Felkerestem hát hivatalában legjobb barátomat és egyben sógoromat, Rődner Szilárd detektívfelügyelőt, hogy rákérdezzek, miként akarják megoldani a kialakult válságot.

– Puskavégre kapjuk a rémet a vadászegylet segítségével – közölte. – Már mindent megbeszéltem az elnökséggel, amelynek jómagam is tagja vagyok. Napnyugtakor két- háromfős csoportokban nyakunkba vesszük Szőrhátot, és becserkésszük a bestiát.

– Csatlakozhatom? – kérdeztem. – Tudósítanék a vadászatról.

– Semmi akadálya! Este hétre érted megyek.

– Mit gondolsz, milyen állattal állunk szemben?

– Veszett rókára tippelek – felelte végigsimítva körszakállát Szilárd.

Első gyermekünkkel várandós feleségemet, Szilviát baljós előérzet kerítette hatalmába a vadászattal kapcsolatban. Könyörgött, maradjak otthon.

– Ne aggódj, kedvesem, tudok vigyázni magamra! – nyugtatgattam. – De ha neked ez nem elég, a bátyád, Szilárd végig mellettem lesz.

Nehéz szívvel engedett utamra.

A vadászok a szőrháti iskola udvarán gyülekeztek – többen kutyájukat is magukkal hozták –, majd egy rövid eligazítás után szétszéledtek a szélrózsa minden irányába. Rajtam kívül a neves vaskereskedő, Steinkampf János is Szilárddal tartott. Magas, jókötésű, középkorú férfiú volt. Bár sosem vonzott a vadászat, siheder koromban megtanultam bánni a fegyverrel, ezért kölcsönadtak egy puskát.

Lelkesen fogtunk neki a rém keresésének. Dűlőkön haladtunk, szántóföldeken és erdősávokon vágtunk keresztül. Figyeltünk, füleltünk, de sajnos csak a tanyavilág jól ismert éjjeli teremtményeit láttuk, hallottuk.

Hajnalhasadáskor elcsigázottan, s mivel az elemózsiánk az utolsó falatig elfogyott, éhesen tértünk vissza a gyülekezőhelyre. Abban bíztunk, valamelyik csapat sikerrel járt. A leterített veszedelmes állat helyett viszont rettenetes hír fogadott bennünket, amely egy csapásra elfeledtette velünk kimerültségünket és korgó gyomrunkat. Bekövetkezett, amitől az ügy kezdete óta velem együtt sokan tartottak: embert ölt a szőrháti rém.

Az áldozatot – mint később kiderült – Búza Sándornak hívták. Hetvenkét éves, özvegy, gyermektelen földműves volt. A tragikus hírt hozó vadászok Szilárdot és engem a haláleset helyszínére, az idős férfi kicsinyke tanyájára vezettek. Búza a hátán feküdt az udvar közepén. Nem kellett hozzá orvosnak lenni, hogy megállapítsuk, szörnyű kínhalált halt: a rém éles fogaival mélyen a hasába harapott, és kirángatta a beleit, a jobb karját két helyen csontig rágta, a bal combjából pedig jókora darab hiányzott. Fájdalomtól és rémülettől eltorzult arca kitörölhetetlenül beleégett az emlékezetembe. Elborzadva fordultunk el a legyek lepte holttesttől.

– Ez nem róka műve – mondta nekem Szilárd. – Most, hogy a szőrháti rém megízlelte az emberhúst, bármikor újra ölhet. Minél előbb végeznünk kell vele. Menjünk haza, és aludjuk néhány órát, mert ma éjszaka folytatjuk a vadászatot!

A haláleset híre futótűzként terjedt el a környéken, tovább fokozva a tanyákon élők páni félelmét. Amelyik család megtehette, a városi házában keresett biztos menedéket a fenevad elől. Akik maradni kényszerültek, alkonyatkor jól bezárkóztak.

Besötétedett. Szilárd, Steinkampf és én újra egy csapatban indultunk a rejtélyes állat leterítésére. Szilvia előtt eltitkoltam, hogy az áldozatok sorában már ember is van. Nem hiányzott, hogy az ő állapotában még jobban aggódjon értem és a testvéréért.

Órák óta haladtunk megállás nélkül, amikor egyszer csak elnyújtott üvöltés hasított a levegőbe, amit rövid ugató-vonyító hangok követtek.

– Ez a szőrháti rém! – futott végig rajtam a hideg. – Arról jött – mutattam keleti irányba. Nem messze egy tanya körvonalai rajzolódtak ki a sápadt holdfényben. – Ott akar újra lecsapni. Gyerünk!

Jól kilépve percek alatt az udvarán találtuk magunkat. Zörgetésünkre egy fiatalember nyitott ajtót.

– Itt ólálkodhat a rém – közölte vele Szilárd, miután elmondtuk, kik vagyunk és milyen küldetésben járunk. – Zárkózzon be, s addig ki ne jöjjön a házból, míg azt nem mondom! – utasította.

Lövésre emeltük csőre töltött fegyvereinket, majd megkezdtük a tanya alapos átkutatását. Szilárd az istálló, a vaskereskedő az ólak, én pedig a góré felé indultam.

– Legyetek résen! Érzem a zsigereimben, hogy a rém ugrásra készen les ránk – figyelmeztettem az urakat, mielőtt elváltunk.

Lassan, lélegzet-visszafojtva lépkedtem. Egy pillanatra számomra ismeretlen bűz csapta meg az orromat. Biztosra vettem, a ragadozó szagát hozta felém egy kósza fuvallat.

Mögöttem hirtelen velőtrázó ordítás törte meg a tücskök ciripelését. Megfordulva borzalmas látvány tárult elém: Steinkampf János a lábáról ledöntve küzdött egy farkasnak látszó állattal. Birkózásukban hol ő, hol támadója került fölülre. Utóbbiaknál a bestia erős állkapcsát csattogtatva próbálta átharapni a vaskereskedő torkát, aki minden erejét összeszedve rendre visszaverte a támadásokat.

– Lőjétek le! – nyögte. – Nem bírok már sokáig vele.

Próbáltam célba venni a rémet, de a testhelyzete olyan gyorsan változott, hogy attól tartottam, bajba került társamat találom el. Szilárd ekkor eldobva puskáját odarohant a küzdőkhöz, vasmarkaival megragadta az éppen felül lévő állatot, felemelte – közben vadul kapálózott, morgott a dög –, majd jó erősen a kemény földhöz vágta, hogy csak úgy nyekkent.

– Most lődd le, Richárd! – kiáltotta hátrálva.

A bestia a következő pillanatban azonban már talpra is ugrott, hogy ezúttal a barátomra rontson. Villámgyorsan céloztam hát, és meghúztam a ravaszt. Szinte hallottam, ahogy a lövedék süvítve szeli a levegőt. Egyenesen a szőrháti rém szívébe fúródott, azonnal kioltva az életét.

– Szép lövés, gratulálok! – veregetett vállon Szilárd.

Felsegítettük a hálálkodó Steinkampfot, aki szerencsére kisebb marásokkal és karmolásokkal megúszta a kalandot.

– Miféle állat ez? – kérdeztem, miután a tetemhez léptünk.

– Toportyán – válaszolta a barátom.

– Aranysakál?! – pislogtam rá meglepetten. – Tudtommal az rágcsálókkal, elhullott csülkös vadak tetemével táplálkozik. Az embert pedig kerüli, nemhogy rátámad, sőt, végez vele!

– Egy elfajzott példány fekszik előttünk – hajolt le a sárgásbarna szőrű ragadozóhoz Szilárd, hogy közelebbről is szemügyre vegye.

Egész oldalas cikkben számoltam be a szőrháti rém vesztéről. Szilvia nem neheztelt, amiért elhallgattam előle Búza Sándor halálát, belátta, hogy ő és a születendő gyermekünk egészségének érdekében tettem. A tizenhat kilogrammos hím aranysakált megnyúzattam, s kitömettem, majd egykori alma materemnek, a helyi református gimnáziumnak adományoztam, hogy gazdagítsa jelentős természetrajzi gyűjteményét. A nagy háborút követő zűrzavaros időszakban azonban nyoma veszett. Félek, már soha nem is kerül meg. De valahányszor eszembe jut, feláll a szőr a hátamon.

The Economist

Macskakő!

A macskakő, vagy a sörösüveg? Ez volt az a kérdés, amit a Nemzetközi Olimpiai Bizottság 2039-es dublini ülésén meg kellett válaszolni. Egy kérdés, mely végleg eldönthette az egész olimpiai mozgalom sorsát.

A tét hatalmas volt. És tisztában volt ezzel minden bizottsági tag. Köztük Kovács János is, aki a magyar szövetséget képviselte.

* * *

Az Olimpia, mint sportesemény népszerűsége már régóta mélyponton volt. A NOB azonban sokáig homokba dugta a fejét. Végül 2039. volt az a fordulópont, mikorra mindenki belátta, ha az Olimpiát meg akarják menteni, akkor elkerülhetetlenek a mélyreható reformok. Az olimpiai mozgalom a huszonnegyedik órába érkezett. A következő nyári játékokra mindössze két város nyújtott be pályázatot: az észak-koreai Phenjan, és az etiópiai Adama. Ez utóbbi végül annak ellenére nyert, hogy kikötötte, az esemény alatt az étkezést a versenyzőknek maguknak kell megoldaniuk.

Világossá vált, hogy gyökeres változtatásokra van szükség. Független vizsgálóbizottság alakult, melynek feladata a népszerűségvesztést előidéző okok feltárása, és az ezekre reflektáló intézkedési terv kidolgozása volt.

A vizsgálóbizottság jelentésében az alábbi megállapításokat tette:

– A rengeteg versenyszám irreálisan magas költségeket ró a rendező városokra.

– A legtöbb sportág az átlagos néző számára életidegen, érdektelen.

– A versenyek amatőr jellege az idők folyamán súlyos csorbát szenvedett.

A fenti problémák orvoslására a szakértők az alábbi javaslatokkal álltak elő:

– Csökkentsék a sportágak számát.

– Alakítsák át az olimpiai programot. Az új versenyszámok az átlagemberekhez közel álló, mindennapi tevékenységeken kell, hogy alapuljanak.

– Erősítsék a játékok amatőr jellegét.

A jelentést a NOB elfogadta, és megkezdte az abban megfogalmazott javaslatok megvalósítását.

* * *

Macskakő, vagy sörösüveg? Ez volt az utolsó döntés, amit az ülésen meg kellett hozni. Az ülésen, mely már három napja tartott, és Kovács János bizottsági tag, hajdani olimpikon életének három legszörnyűbb napja volt. Ebben a három napban tanúja, és bizottsági tagként aktív résztvevője volt annak a procedúrának, melyben az Olimpia legnagyobb múltú, tradicionális sportágait megszégyenítették, porba tiporták, és – eltávolítva az olimpiai programból – halálra ítélték.

Olyan versenyszámokat szakítottak ki az olimpiai sportok nagy családjából, mint a vívás, az öttusa, vagy a lovaglás. Mondván, a 21. században, az automata lőfegyverek és a benzinmotorok korában ezek felett már eljárt az idő.

Eljárt az idő! A vívás felett! Kovács emlékeiben még mindig kristálytisztán élt a kép, ahogy 2036-ban a budapesti olimpián ott áll a dobogó legfelső fokán, nyakában az egyéni kardban szerzett aranyéremmel, könnyeivel küszködve, a magyar himnuszt hallgatva.

És ezt az élményt a jövő vívói már soha nem élhetik át. A sportág letűnt az Olimpia palettájáról. Akárcsak a ritmikus gimnasztika, melynek helyét átvette a rúdtánc. De más szakágak is komoly árat fizettek. Költségcsökkentési okból a boksznál megszüntették a kesztyűk használatát, csak csupasz öklű utcai harcban lehetett indulni. A súlykategóriákat eltörölték, mondván, aki túl kicsi, az ne emberkedjen.

A sportágak számát végül huszonnyolcra csökkentették. Már csak egyetlen versenyszámnak maradt hely. A négy atlétikai dobószám helyett kellett egy újat kialakítani. Mivel gerelyt már vagy hatszáz éve nem használtak, diszkoszt és kalapácsot pedig a versenyeken kívül sohasem vetettek, ezért egy olyan szert kellett találni, amely világszerte elterjedt, könnyen elérhető és népes rajongótáborral rendelkezik.

A szakértők véleménye alapján két eszköz felelt meg ezeknek a feltételeknek. A kormány- és globalizációellenes tüntetők, illetve futballhuligánok legjobb barátja, az útburkolatból feltépett macskakő, valamint a kocsmai harcok legnépszerűbb önvédelmi fegyvere, az utolsó cseppig kiivott sörösüveg.

Népszerűsége, hozzáférhetősége, valamint a felhasználási területek sokszínűsége miatt sokáig a macskakő tűnt befutónak. Egészen addig, amíg egy söripari konszern be nem jelentkezett, hogy a sörösüveg, mint hivatalos sportszer elfogadása esetén szívesen lenne az új, immáron megreformált Olimpiai Játékok főtámogatója.

* * *

Macskakő, vagy sörösüveg? Hamarosan dönteni kell. A hondurasi küldött az utolsó mondatoknál tartott. Amint ő befejezi, a magyar szövetségen lesz a sor, hogy az érveit kifejtse. Perceken belül minden szempár Kovácsra fog szegeződni, akinek homloka a feszültség miatt máris erősen gyöngyözni kezdett.

Nem lehet tovább halogatni, le kell tennie a garast valamelyik elképzelés mellett. Az új támogató feltűnésével nem is kérdés, melyik alternatíva lenne az üzletileg kedvezőbb. Ha az eszére hallgat, a sörösüveget választja. De a szíve mást mondott! Mert hát elsősorban hazafi, másodsorban olimpikon volt. És csak harmadsorban bizottsági bürokrata!

Számára az Olimpia nem a statisztikákról, a pénzről, a nézettségi számokról szólt. Hanem a keményen küzdő sportemberekről, akik az olimpiai arannyal egy egész országnak hoznak dicsőséget. Egy egész nemzetet tesznek boldoggá, hogy aztán a hazafiak milliói együtt ünnepeljenek az olimpiai hősökkel, akik közéjük tartoznak, az ő bajnokaik.

Nem! Nem fogja eladni a lelkét nézettségi számokért, vagy támogatási pénzekért. Ő most itt a magyarságot fogja képviselni, úgy ahogy a szíve diktálja!

A magyar olimpiai mozgalom érdeke pedig egyértelműen a macskakőhajítás elismerése volt! Kovács még mindig ámulattal gondolt vissza a 2038-as prágai SGNL döntőre. Na, nem magára a meccsre, mert az nem sok izgalmat tartogatott. A Szuperliga alternatívájaként életre hívott, a pénzéhes modern futballal szakító, a sportág hőskorát és valódi szellemiségét megidéző Sörhasú Grundfocisták Nemzetközi Ligájában a tartalékosan felálló Fradi az előzetesen jósoltnál is jóval könnyebben, 6-0-ra lépte le az aktuális cseh bajnok Sparta Praha-t. Így aztán az igazán látványos megmozdulások a harmadik félidőre maradtak, ahol a Fradi drukkerek még a meccsen látott 6-0-nál is nagyobb verést mértek a cseh szurkolókra.

Fantasztikus sportteljesítmények születtek! A magyar drukkerek pillanatok alatt felkapkodták a prágai macskaköves kis utcák burkolatát, hogy megmutassák, micsoda kivételes atléták vannak közöttük. Némelyikük akár húsz méterről is behorpasztotta a cseh készenléti rendőrök pajzsait! Az az erő és technika, ahogy a macskakövet elhajították! Kovács biztos volt benne, azon az estén jó pár világcsúcs született, ahogy az egyre inkább bemelegedő, és a cseh kocsmák kínálatának köszönhetően megfelelően hidratált sportemberek újabb és újabb kísérletekkel próbálták elkápráztatni a közönséget, és a fedezékeik mögött megbúvó helyi rendfenntartó erőket.

Ezeknek a sportolóknak az Olimpián a helyük! Ez nemzeti érdek. De hogyan győzze meg erről a többi bizottsági tagot? Ha a sörösüvegdobást kihagyják, oda az új szponzor. Ebbe a többi szövetség soha nem menne bele. Talán ha sikerülne valamilyen kompromisszumos megoldást felvetnie. Na de mit? Kell, hogy legyen valami megoldás, csak rá kell jönnie. Macskakő, sörösüveg…

* * *

És ebben a pillanatban a hondurasi küldött befejezte az előadását. Kovácson volt a sor, aki megköszörülte torkát, mély levegőt vett, majd idegesen szorongatva a mikrofonját, lassan felállt.

– Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Olyan döntés előtt állunk, mely az egész olimpiai mozgalom sorsát meghatározhatja. De számomra mégis könnyű volt meghozni. Nézzék!

Kovács teátrális mozdulattal egy macskakövet csapott az asztalra.

– Kövek! Mióta az emberiség megvetette lábát ezen a bolygón, azóta vannak velünk. Őseink annak idején még a félelmetes barlangi oroszlánt dobálták vele. Bizony! Ki merem jelenteni, hogy az emberiség története a kövek története. A kövek segítettek a párizsi barikádokon harcolóknak elűzni az elnyomás sötét erőit, hogy aztán a szabadság eszméje meghódítsa az egész világot.

Kovács lopva a francia küldöttre pillantott. Jean Pierre melle csak úgy dagadt a büszkeségtől. Egy szavazat a macskakő mellett!

– Kövek! Évszázadokon keresztül védték a civilizáció vívmányait a Góbi-sivatagtól a Sárga-tengerig, hogy magas falakként tornyosulva távol tartsák a rabló, pusztító hordákat.

A kínai tag reakciójából egyértelmű volt, ha rajta múlik a macskakőhajítás olimpiai sportág. Egy újabb, milliárdos piac!

– Kimaradhat-e az Olimpia programjából valami, ami ennyire a történelmünk és egyben a mindennapjaink része? Nem, a macskakőhajítás olimpiai versenyszám kell, hogy legyen, akárcsak a vívás!

A terem felbolydult.

– Ugyan Mr. Kovács! A vívás felett eljárt az idő!

Kovács felháborodottan széttárta a karjait.

– Eljárt az idő? Hogy mondhat ilyet? A dublini tévéhíradók szerint csak ezen a hétvégén több tucat embert szállítottak szúrt-vágott sebekkel kórházba kocsmai verekedést követően!

Az ír tag elvörösödött. Bizony Írországban előfordul az ilyen. Kovács pedig folytatta.

– A vívás él és virágzik. A modern kor úriemberei mindössze törött üvegeket használnak kardok és szablyák helyett. De ettől még ugyanaz a bátorság, kifinomult elegancia jellemzi a sportágat.

Az ülésre megfigyelőként meghívott sörkonszern képviselőjének felcsillant a szeme. Micsoda reklám lenne! Ahogy a vívók kezükben a törött üveggel egymásnak feszülnek, miközben a kamerák ráközelítenek a vérfoltos sörös címkére…

* * *

A NOB 2039-es ülésén végül az a határozat született, hogy az olimpia programját 2044-től harminc versenyszám, köztük a macskakő-hajítás és a vívás alkotja.

A megreformált olimpián Magyarország végzett az olimpiai éremtáblázat élén. Sportolói két aranyérmet is szereztek:

Nagy „Pitbull" József a macskakő-hajítás döntőjében új világcsúccsal nyert, megjavítva nem hivatalos – egy Újpest-Fradi meccsen elért – egyéni rekordját.

Vívásban Tóth „Pityuka" István lett bajnok, miután ellenfelét, az ír Patrick „Mad Dog" O'Connel-t a tizedik szúrást követően súlyos vérveszteség következtében leléptették.

A játékok szponzoraként a Kőbányai Világos nemzetközi hírnevet szerzett magának. A kézműves sörökhöz szokott, gyenge gyomrú nyugati szurkolók úgy félték nevét, mint annak idején őseik a kalandozó magyar seregeket.

jukebox

Az utolsó fázis

Az előtte cikázó jégmadár kék villanása néhány pillanatra elterelte a figyelmét. Horgászbot a kézben, az úszódugó mozdulatlan várt a ránc nélküli vízen, a tavirózsák közelében. Bogarak cikáztak a levegőben, méhek részegeskedtek apró színes virágokon, és távolabb locsogó vadkacsák mosakodtak.

Kellemes, tóparti nyári délután volt. Szeme sarkából vette észre a dugó borzongását. Majd újra semmi. Mozdulatlanná dermedt.

Izzadt a tűző napsütésben és izgatott volt. Leeresztette a horgászbotot, hogy a zsinór elnyúljon a vízen és csökkenjen az ellenállás. Majd újra megmozdult a dugó, és eltávolodva víz alá bukott. Szíve erősebben dobogott és épp rántani akart, mikor egy jól ismert hangot hallott a háta mögött.

– Möbius várja, Uram!

S mielőtt a vasárnapi melegben a küzdelem elkezdődött a hallal, az álarcot kénytelen volt levenni arcáról, és ugyanakkor elhagyni a vizuális világot.

A tópart, a virágok, a fák, a bogarak, a természet ezernyi zaja és a nyár illata eltűnt. A ragyogó napsugár is. Ismét dolgozója négy fala között találta magát és titkára előtte állva várt tiszteletteljesen.

– Majdnem sikerült kifognom egy halat.

– Sajnálom, Uram, de Möbius szerint az utolsó fázis előtt vagyunk. A hélium teljesen elfogyott, és a karbon-oxigén mag összehúzódik. Hőimpulzus várható.

– A jó öreg Möbius nem téved soha! – Tonar professzor a Galaxis egy részét dirigáló központi agyra gondolt, és szavai futó mosolyra kényszerítették a titkárt.

Tonar egy kézmozdulatára a dolgozó egyik színes fala ragyogni kezdett.

– Sol-1 szekció, eredeti szituáció! – parancsolta fennhangon, és a fal fokozatosan átlátszóvá vált a világűr egy szekcióját mutatva, melynek közepén egy narancssárga csillag hunyorgott.

– Közelebb! – parancsolta. A kép nagyobbodott, és láthatóvá váltak a narancssárga csillag körül idegesítő lassúsággal keringő különböző nagyságú planéták.

– Föld-1! – parancsolta, és Möbius engedelmesen mutatott egy planétát, ahol a felhők mögül időnként láthatóvá vált a vizekből felbukkanó földrészek körvonala.

– Milliárd évekkel ezelőtt ott voltunk – mondta a professzor fennhangon, szinte önmagának, és titkára hozzátette:

– Az őseink, Uram, az őseink!

A galaktikus kar gyengén foszforeszkált és a szélén méltóságteljesen, szinte láthatatlanul forgott a naprendszer.

– A pillanatnyi helyzet! – parancsolta szárazon a professzor és az aranyszínű csillag hirtelen vörös szörnnyé változott. A Merkúr eltűnt, és a kék planéta a nap pokoli tüze szélén keringett.

Látta, hogy tűznyelvek nyalták a megrepedezett, kiszáradt földet, ahonnan eltűntek az óceánok. Képek sorozata mutatta a lávát hányó hegyeket és a kiégett földet, ahol az életnek semmi nyoma sem maradt. Eltűnt a millió és milliárd év írt és íratlan történelme.

Összeszorult torokkal nézte a pusztítást. Évek, századok, évezredek nyoma tűnt el, és a planéta visszasüppedt az eredeti állapotba, ahol hatmilliárd éve kezdődött minden.

Képtelen volt beszélni, de erre nem is volt szükség. A gondolatszimbiózis Möbiussal kitűnően működött.

Eltűnt a pokol a fal egyik sarkába húzódva, hogy helyét átadja egy ragyogó Földnek. Egyik felét felhők takarták, és nem messze tőle a hold fehérlett. Majd közeledett a kép, és az óceán hullámai fölött repültek. Möbius szótlanul mutatott elámult tekintetük előtt ismeretlen vad vidékeket, ahol bizarr állatok élték életüket gyanútlanul, nem tudva, hogy figyelik őket. Hegyek, örök hó ölelte gleccserek, vadon és megművelt földek fölött siklottak el. Majd hangyabolyszerű világvárosokat láttak, és egy asztroport fölött álltak meg egy pillanatra. Onnan indultak és oda szálltak a világűr-hajók.

Möbius hátrált az időben, és egy primitív, tüzetköpdöső rakétát mutatott amint erőlködve szállt fel, hogy távolabb, a Föld körül, néhány emberrel egy kapszulát dobjon ki magából. Lassan haladt a mindenség végtelenében a kis kapszula, és az emberek szűkösen összeszorulva utaztak a Hold felé.

– Milyen hősök voltak! – Önmagának motyogott a professzor, de Möbius szokása ellenére válaszolt.

– Hősök és zseniálisak, Uram. Nevük felejthetetlen. Rajtuk kívül ebből az időből nincs más ismert ember. A világűr hódítóinak az ősei voltak. Utódiak meghódították a galaktikus kart, és más civilizációkkal léptek kapcsolatba.

– A háború – gondolta Tonar.

– Igen, a háborúk – válaszolt Möbius, ellesve gondolatait. –Több ezer éven keresztül nyertek és veszítettek mielőtt odaértek, ahol most vagyunk. Pedig képtelenek voltak és vagyunk megmenteni a Sol 1-et és a Földet.

– És ha pályát változtatnánk?

– Megtehetnénk, ha a Sol-1 nem lenne utolsó fázisában. Véglegesen összeomlott, így nem érdemes a pályát változtatni. Meghalt a Föld, Uram.

Tonar a képek sorozatát nézte, változni a kontinensek formáját, városok épülését és eltűnését anélkül, hogy nevüket ismerné, tudva jól, hogy e képek mögött millió, milliárd egyén létezett. Életük, haláluk, örömeik és bánataik, szenvedés és gyönyör, az élet rejtőzött mindenütt.

Möbius érezte, hogy ezeknek a régóta eltűnt ismeretlen embereknek emléke elszomorította őket. A Föld lassan újból eltávolodott a végtelen térben és időben. A galaktikus kar gyengén foszforeszkált, a Sol-1 őrülete eltűnt a mindenség sápadt fényében.

– Gondolom, hogy visszamehet horgászni, Uram. A hal a horogra akadt, és készüljön hosszú küzdelemre.

Mor-Moon

Így öltem meg Steve Hopkinst

Káprázatosan gyönyörű, csicsergő madarak dalától derűs ez a kora reggeli óra, nekem pedig tizenhét és fél perc múlva meg kell szüntetnem az élet szikráját Steve Hopkins professzorban, vagy különben megsemmisül a Multiverzum.

Kegyetlen tettemnek minden részletét előre megterveztem, ezért nem csúszhat hiba a tervem precíz számításaiba. Egyszer már a múlt egy tökéletlen időpillanatában egy végzetesen rossz döntést hoztam, és ezt a súlyos hibát most muszáj kijavítanom, vagy különben minden értelmét veszíti a világon.

Tudom azt, hogy hol él a tudományok eme jeles doktora és, hogy mivel tölti a mindennapjait. Bármilyen felmerülő akadályt le kell tudnom küzdeni, és mindenképpen el kell jutnom hozzá, mert végeznem kell vele, mielőtt túl késő lenne!

A kezdetektől fogva a legnagyobb rajongója és leglelkesebb csodálója vagyok. Véleményem szerint ő korunk legzseniálisabb tudósa és egyben a tudomány legendás hőse.

A sors kegyetlenül próbára tette eme nemes lángelmét, mert sajnálatos módon ifjú kora óta tolószékbe kényszerült. Alig múlt el húsz éves, és egy ismeretlen vírus kegyetlen módon elsorvasztotta az izomzatát. Soha többé nem tudta megmozdítani még a kisujját sem, és tehetetlen bábként élte a szomorú életét. Hihetetlenül egyedi és nagyon sajnálatos ennek a nagyszerű professzornak a története, de tudni kell, hogy ő egy percig sem adta fel a küzdelmet az „Élet" nevű játékban. A professzor a súlyos betegsége miatt hűséges ápolói segítsége nélkül még a létezésre is képtelen, de mindezek ellenére sugárzó elméjét mégis az emberiség szolgálatába állította.

A fizika tudományágában több zseniális elmélet is fűződik a nevéhez, ezért tudóstársai csodálattal néznek fel rá. Roncs testével képtelen megmozdulni ugyan, de zseniális elméje a világegyetem távoli ösvényein száguldozik, hogy feltérképezze annak rejtett titkait. A felfogadott ápolói mindennap megmosdatják és megetetik őt, és a professzor csupán egy tehetetlen bábú a gondoskodó kezeikben. Súlyos betegsége ellenére a nagyszerű Hopkins mégis tudományos előadásokat tart a robothangú torokmikrofonja segítségével, és még a fizikai Nobel díjra is többször

jelölték nagyszerű elméletei miatt. Ő egy csodálatos ember, akire tisztelettel felnézek a hatalmas tudása miatt, és minden megbecsülésem az övé, hogy példát mutat mindannyiunknak. Minden könyvét rajongó lelkesedéssel olvastam el, és meghallgattam az összes zseniális műsorát. Hatalmas szeretettel gondolok rá mindörökre. Most azonban mégis meg kell ölnöm. Szörnyű tervemre három biztosnak látszó módszert dolgoztam ki. A megfelelő valóságokban mindegyiket sikeresen alkalmazni fogom. Nem csak magam számára tervezem ezt a rettenetes tettet, mert a többi létsíkon élő énjeim sorsát is vezérelnem kell, akik számára csak a lehetőséget generálom, a kivitelezés azonban rájuk vár. A párhuzamos dimenziókban élő alteregóim most feszülten figyelik végzetes cselekedeteimet, és a kvantuminformáció gigantikus mértékben özönlik ide-oda, hogy tapasztalatot cseréljenek a végtelen tudataim. Vagy dinamittal robbantom fel a professzort, vagy halálos méreg öli meg majd. Talán a pisztolygolyó lesz a végzete, vagy mindezek együttvéve, esetleg egyik sem, mert a valóság nem alkuszik meg soha. Minden történik mindenhogy, új képeket generálva a Mindenség történetében.

Átmásztam a márványszobrokkal díszített kerítésen, tudván, hogy senki nem őrzi a zsenit, csupán egy lustálkodó ápoló televíziózik a nappaliban, aki semmiképpen nem állhatja az utamat. Biztos vagyok benne, hogy senki nem gátolhatja meg azt, hogy megmentsem a világainkat az iszonyú pusztulástól.

Bámulatos virágoskertje van Hopkinsnak, ezért nem tudok ellenállni annak, hogy lehajoljak és megszaglásszam a színpompás liziantuszokat. A kis kőkockákkal kirakott ösvényen lassan bandukolva végiggondolom a teendőimet és a végzetes napokat, amiket magam mögött hagytam. „Múlt-énjeim" súlyosan elrontottak mindent, mert akkor nem voltam megfontolt a túláradó lelkesedéstől. Miért is kellett elmennem arra a tudományos találkozóra?! A professzor csodálatos előadásában beszélt az Univerzumról alkotott elképzeléseiről, és még gépi hangjában is sok humor és elképzelhetetlen nagy intelligencia vegyült. Amikor befejezte a fantasztikus műsorát, utána barátságosan fogadta rajongói kérdéseit a színpad mellett, és én is sorba álltam miatta. De nem kérdezni akartam tőle. A találmányomról beszéltem neki, és átadtam a tervrajzokat, amelyek a hiper-kvantum energiaszipoly működési elvét ábrázolták, és fejtették ki teljességében. Ő elfogadta az adathordozómat, és megígérte, hogy majd este tanulmányozni fogja a számítógépén a rajta levő ötleteimet, mert máskor is érdeklődve hallgatta az elképzeléseimet a Mindenségről. Nem vagyok képzett tudós ugyan, bár sokan annak gondolnak fejlett kommunikációs képességeim és hatalmas ismereteim miatt. Valójában egy velem született rendellenesség következtében multidimenzionális tudatom van. A párhuzamos valóságokban élő énjeim, állandóan kommunikálnak velem, és sokszor saját síkbeli érzékszerveiket is megosztják számomra, hogy tanulmányozhassam egy más nézőpontból a fantasztikusan összetett világegyetem egy másik nálunk nem létező szeletét. Ezen a világon egyszerű postásként létezek csupán, de korlátlan tudáshalmaz birtokosa vagyok, ami jóval meghaladja a jelenlegi Emberiség fejlettségi szintjét. Hopkins professzor sejtette, hogy nem vagyok hétköznapi figura, és ezért barátságát többször kifejezve, rendszeresen levelezett velem, hogy megosszuk egymással színes világképeinket. De ezt a tervrajzot, amit pár nappal ezelőtt szerkesztettem, súlyos hiba volt megosztani példaképemmel. Van olyan más dimenzióbeli alteregóm, aki Hopkinsnál százszor nagyobb tudós és mérnök a saját valóságában. Tőle származott a titokzatos kvantumgépezetem ötlete, és kivitelezésének leírása. A mi világunk kvantumrészecskéi alkotják a többi dimenzió szerkezetét is. Egyszerre mindenhol léteznek. Ennek az új technológiának segítségével a bennük rejlő energiák megcsapolása közel végtelen energiát generálna a mini reaktorainkban, amelyek közül egy is ellátná a Föld összes technológiai eszközét, örök időkön keresztül. A szomszédos dimenziók és a miénk között lévő kvantumfeszültséget használná fel arra, hogy a korlátlan erő megmozgassa a mi valóságunk összes gépezetét. Segítségével akármilyen fejlődést képes lehet elsajátítani az Emberiség, és persze mindezt ingyen, és iszonyatosan könnyen megvalósítva.

Steve professzor minden este nyolc óra tizenöt perckor tudományos értekezéseket olvasgat a nappalijában, a csúcsmodern számítógépén. Valószínűleg mostanra már végzett az írásom tanulmányozásával, és ráébredt a benne rejlő elképzelhetetlenül nagy lehetőségekre. Bármilyen lángelme is az öreg Steve, de azt a tényt nem következtetheti ki, amit ma éjszaka megtudtam a gépezet működéséről. Egy ezidáig ismeretlen párhuzamos énem telepatikusan közölte velem, hogy nagyon veszélyes az eszköz, ami a birtokomba jutott, sőt mindennél végzetesebben pusztító. Ő ugyanis kiszámolta, hogy az energia, amelyet a gép generálna számunkra, az egy másik univerzumból szipolyozza ki a feszültséget és az anyagot, amely valóságunkkal egyesülve súlyos következményeket generálna. Nálunk ugyan ez nem észlelhető jelenségként, de egy másik párhuzamos valóság, ahonnan a kvantumok ide áradnak, az megsemmisülhet működésének következtében. Mert ahonnan az energia ide áramlik, ott egy óriási fekete lyuk keletkezik az ottani valóság szerkezetében. Valószínűleg a mi világunk fekete lyukai is egy hasonló gép miatt alakultak ki a csillagok energiáját magával ragadva testvérvilágunkba. Ha az energiatermelő gépezet nincs megfelelően kordában tartva, akár az egész ottani világot elnyelheti ez a hiba a valóság szövedékén ütött résen át. Meg kell akadályoznom, hogy Hopkins professzor felhasználja az általam botor módon odaadott terveket, mert akkor egy hozzánk hasonló világ kegyetlen sorsra juthat. Lehet, hogy egy ottani énem végzetét okozná, aki világával együtt semmivé enyészne, vagy inkább a végtelenbe fagyna a létsíkja összes információjával együtt. Engem most senki és semmi nem állíthat meg abban, hogy korrigáljam az elhamarkodott tettemet.

* * *

A virágos udvarban játszadozó labrador kutyus odaszalad hozzám a farkát csóválva. Nem ugat meg engem, a betolakodót, mert sokszor jártam már itt, és mindig hoztam neki valami finomságot. Megsimogatom a buksiját és a zsebemből a szájába nyomok egy tepertős kutyatápot, amit tudom, hogy nagyon szeret. A főépület melletti különálló személyzeti szállás felé veszem az utam tudván,

hogy ott van a konyhája a professzornak, ahol nemsokára készíteni kezdik a pontban hét órakor felszolgálandó reggelijét. A savanykás, frissen csavart narancslé megfelelő lehet arra, hogy a méreg enyhén kesernyés ízét leplezze. Habár a professzor étkezése közben amúgy sem tudna jelezni segítőinek, hogy valami nem stimmel az étellel, hiszen ilyenkor nem hordja magán a torokmikrofonját. A méreg természetes erdei növényekből készült, és Hopkins hat-nyolc perc alatt elalszik majd csendben, majd soha sem ébred fel többé. Nem akarom, hogy szenvedjen, mert ő megérdemli a békés nyugalmat, és nagyon sajnálom, hogy véget kell, hogy vessek zseniális létezésének. A személyzet hátul dohányzik, mint minden reggel, ezért mindössze két percem van rá, hogy megtegyem azt, amiért jöttem. Bele kell töltenem a pohárba a végzetes keveréket, és így megmenthetem a világunk egy alteregóját attól, hogy minden lakójával együtt semmivé enyésszen. Vagyis inkább mondhatom úgy, hogy ha nem teszem meg, amiért jöttem, akkor az ottani sok érző lény mind energiává változna egy jövőbeli szuper-reaktorban. Ezen folyamat által üzemeltetné a végtelenségig a mi világunk mikrohullámú sütőit és űrcirkálóit, na meg a rengeteg robotot, és mindez az én lelkemen száradna. Ezt nem tudnám elviselni ép ésszel, és kisebb bűn talán az, hogy egy beteg embert küldjek át a másvilágra, aki maga sem sejti még, hogy ő a legveszedelmesebb lény a mi univerzumunkban. Mostanra valószínűleg már elolvasta a tervrajzaimat és a leírásomat a szuper-reaktorról, amely megcsapolja a kvantumok végtelen erejét, a párhuzamos valóságok életerő-energia eszenciáját. Elképzelésem szerint a rossz alvó Hopkins éjszaka is ezen agyalhatott, és biztos vagyok benne, hogy felismerte a találmányban rejtőző hihetetlenül nagy lehetőségeket. Talán már az e-mailt is megírta nekem, amiben elemzi az állításaimat és ellenőrzi számításaimat. Ha ő ezt eljuttatja a tudomány többi képviselőjének, akkor a végzet lesújt egy ártatlan világra, ami nem érdemli meg, hogy örökbefagyott, észlelhetetlen, valóságon kívüli adathalmazzá változzon. Be kell jutnom majd hozzá, és a szabadságom kockáztatása árán ugyan, de a pendrive-ot és a gépét is meg kell semmisítenem. Vajon jobb ötlet lenne felrobbantani a szobáját? Nem tudni ugyanis, hogy hova helyezte biztonságba a fontos ismeretanyagot.

Nincs senki a konyhában, tehát bejöttek a számításaim, ezért megtehetem a kegyetlen tervem következő részletét. A méreg lassan belecsepeg a fiolából a narancskoktélba, aminek elfogyasztásával kezdi minden reggelét a professzor, de most ez lesz az utolsó itala, és élete egyik legvégső tette. Vajon a halála során bekövetkező felfordulás alatt be tudok-e jutni a számítógépéhez? Jobb lett volna a dinamit.

* * *

Besétálok a professzor udvarába, és odaszalad hozzám a labrador kutyus, aki farokcsóválva várja tőlem a zsebembe rejtett finom kutyatápot. Sohasem ugat meg engem, mert nagyon megkedvelt már, mivel olyan sokat járok ide a professzorhoz. A hátizsákomban van a dinamit. Nem volt egyszerű beszereznem, de a nagybátyám sok alvilági arcot ismer régi életéből. Lopott holmi, elcsent pusztítóeszköz. Nem érdekel honnan való, és kinek hiányzik ez most, valószínűleg börtönbe kerülök érte, de meg kell tennem, amiért jöttem, és végeznem kell a Hopkins professzorral. A robbanás után nyoma sem marad a tudomány zsenijének és a kvantumreaktor tervezetének, amit botor módon odaadtam neki. Ó én ostoba, miért nem végeztem el még néhány számítást, egyszerűen nem lehetek milliárdok milliárdjainak gyilkosa! Elég, ha egy embert ölök meg, a mi világunk nagyszerű Steve Hopkinsát. A lakószobájában fogják etetni segítői, majd a dolgozószobájában fog elmélkedni körülbelül egy órán át. Mindig így tesz, mert a szokásai rabja. A nagybátyám tanácsait követve kiszámolom azt a pontot, ahová érdemes elhelyezni a dinamitot, hogy aktiválása után semmi ne maradjon a tudós szobájából, és benne a veszélyessé vált elméből. Hatékonyabb lesz ez a módszer, mint ha mérget, vagy pisztolyt használnék. Elhelyezem a bombát, és imát mormolok a professzor lelkéért. Jaj nekem... gyilkos leszek!

* * *

Besétálok az udvarba és körülnézek. Nincs még kint a ház előtt senki, és a labrador kutyát sem látom. Biztosan hátul alszik a kenneljében. Remélem, senki mást nem kell megölnöm az alvilágból beszerzett apró marokfegyveremmel. Több golyó van benne, de én csak egyet szeretnék kilőni belőle. A professzornak szánom e gyilkos lőszert, a kivételes férfiúnak, akit a legveszélyesebb tudás birtokosává tettem igen ostoba módon. Talán a második golyót magamnak szánom majd, mert nem akarok börtönbe kerülni, vagy egy őrültek házába. Megsemmisítem a veszedelmes terveket a professzor dolgozószobájában, és követem a tudóst a megnyugvó halálba. Senki nem gátolhat meg ebben, mert meg kell mentenem a multiverzumot, amit őrületes tudásommal veszélybe sodortam. Felmegyek a lépcsőn, és a szobájának díszes ajtajához lépek. Sietnem kell, mielőtt ideér az inas a narancslével és a főtt tojással, amit minden reggel elfogyaszt áldozatom. Belépek hozzá, és ő már a tolószékébe van helyezve, és az ablakon át a gyönyörű napfelkeltét bámulja. Tudom jól, hogy elméje a messzeségbe szárnyal, és nagyobb teljesítménnyel dolgozik, mint bármelyik halandó agya széles e bolygón.

– Bocsásson meg, professzor úr! – szólítom meg a tolószéke mögül, majd rideg hangon folytatom. – Túl veszélyes ez a tudás, amelyet birtoklunk. Meg kell semmisítenem a terveket, mert nem kerülhet az Emberiség felelőtlen kezébe. Önt, majd magamat is el kell távolítsam az élők közül, mert az elménk és a megszerzett tudásunk millió atombombánál is veszedelmesebb fegyver.

– Tudom – recsegte a gépi hang. – Ezen elmélkedek én is. De tudja mit? Ez már túl késő. Nézze!

Kipillantok a széles ablakon keresztül, amelyen át eddig a professzor a csodálatos napfelkeltét tanulmányozta. A feje félrebiccenve, és a szokásos merev tartásában mered a távolba a tolószékéből. A pillanat örökre belém véződik, vagy inkább én vésődök bele az örök pillanatba. Megállt az idő, és valótlanná változott a tér is. Minden mozdulatlan és örökbe fagyott lett. Látom ahogy a napunk semmivé válik, és fény többé nem jöhet el onnan, hogy szemünkbe jutva látványt generáljon. Egy gigantikus fekete lyuk elnyel mindent, hogy másvilági energiává változtassa. Hat másodperc múlva mi is értelmetlen kvantumjelekké

változunk, és egy örökléten át érzékeljük az utolsó pillantásunk adathalmazát, mivel nem lesz többé idő, és értelmetlené válik a tér is. Elnyel minket a kíméletlen végzet, mert valahol egy alteregóm nagyot hibázott, és embertársaival létrehozták a kvantumgépezetet az ottani valóságban. Náluk korlátlan mennyiségű energia születik belőle, amely szuper-civilizációvá változtatja az ő Emberiségüket, és az energiát a mi világunk információtartalma szolgáltatja számukra.

Végtelenszer megöltem Steven Hopkinst, és végtelenszer nem tudtam megtenni, amiért jöttem. Hibát okoztam a Multiverzumban.

Írta: Mor-Moon – Egy kiváló tudós emlékére.

R. Harbinger

Madame Renard leányai

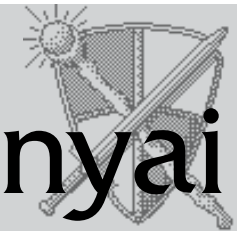

A lépcső tetejéről szemléltem a mindenféle szerzetekkel megpakolt ivót és dolgukat kifogástalanul végző leányaimat. Észrevettem a pult végénél rám váró, arcát kámzsa alá rejtő kuncsaftot, aki rejtőzködésével csak még feltűnőbbnek tűnt.

– Anyám! – szólt hátulról Maerel, és vállamra tette kezét. Őszinte mosolya az ártatlanság látszatával ruházta fel, miközben szemében buja tettvágy lángolt. – Ma mi akad horogra?

– Szólok, ha lesz valami érdekes, rendben? – mosolyogtam vissza, miközben kurta, törpe lábammal lekísértem a földszintre. – Most pedig menj, tedd a dolgod! – Rácsaptam formás fenekére, majd az idegen felé vettem az irányt.

Elég hozzá hasonlót láttam megfordulni nálunk, hogy tudjam, alkalmasabb helyet kell kerítenem a beszélgetésünkre.

– Üdvözlöm az Aranytőkében! Ha jól tudom, rám vár, tisztelt uram – szólítottam meg negédesen, és az árnyékos sarok irányába intettem. – Kövessen az irodámba, kérem!

Átsétáltunk a táncparketten, ahol Kayla és Alwen egymásba fonódva riszálták magukat, és lágy ölelkezésüktől a férfivendégek ujjongásban törtek ki. Utóbbiak kurjantásai és tapsviharuk által kísérve foglaltunk helyet a sarki asztalnál, amire felkönyököltem felpolcolt székemről.

– Ez az irodája? – kérdezte lágy hangon az álca alól.

– Azoknak igen, akik nem kívánják közszemlére tenni arcukat.

Féloldalas mosoly villant a kámzsa árnyékából, azt követően két kecses kéz húzta hátra az emberi arcot és aranysörényt rejtő csuklyát. A lány alig volt több tizenöt évesnél, de szépsége és testi adottságai vetekedtek leányaim legtöbbjével.

– Miben lehetek szolgálatára, ifjú hölgy? – Intettem Martinnak, hozzon két korsó sört, amik hamar megérkeztek; hiszen a főnök számított a legfontosabb vendégnek. – Nem éppen megszokott nálunk az ilyen magasztos látogató.

– Ezek szerint tudja, ki vagyok, Madame Renard – mosolygott mindentudóan.

– Valóban tudom. Ön Kalafi helytartó egy szem leánya, Jola, akit hamarosan férjhez adnak a szomszéd város legnagyobb kereskedőjéhez, ami azt jelenti, elég anyagi háttérrel rendelkezik ahhoz, hogy az itt jelenlévő összes lányt kibérelje.

– Azt mondták, Önök igen diszkrétek tudnak lenni. Azt hiszem, megérti, mennyire fontos helyzetemben a névtelenség. Egyetlen lányra lenne szükségem az esküvőm éjszakájára. Szeretném meglepni újdonsült férjemet valami különlegessel. Kit tudna ajánlani?

– Mit szólna Maerelhez? Az ügyfelek igen elégedettek vele, csak pozitív visszajelzést kaptam eddig. Mesterien tudja használni a kezét, kiválóan ért a keleti fogásokhoz, és a kitartása... Mondjuk úgy, bármelyik férfit két vállra fekteti.

A lány kíváncsi tekintettel mustrálta a szobán átsétáló Maerelt, szinte levetkőztette smaragdszemével.

– És még? Olyanra lenne szükségem, aki minden parancsomat követi, és mindenre nyitott. Tudja, vannak ábrándjaim.

– Ábrándok, hm? – bólintottam, majd egyetlen törpe leányom felé mutattam. – Ő Cadadra. Ha már ábrándokról van szó… Ő hamar ráérez, mi kell az ügyfélnek. Ne becsülje őt alá méretei miatt; ő az egyik legodaadóbb a leányaim közül.

– Nagyon szimpatikus – mosolygott rám a kisasszony. Tetszett, hogy egy magafajta nem nézte le a hozzám hasonlókat. – És még?

Kezdtem azt hinni, nagy fába vágtam fejszémet, de mint ahogy a déli bércek favágói, bármilyen fát felaprítok, majd forgáccsá rágom, és kiköpöm.

– Nálunk főként elfek dolgoznak, kivéve Cadadrát, és Erikát. Erika ember, és noha azt suttogják, egy ember gyér fantáziával bír egy több száz éves törpével vagy elffel szemben, biztosíthatom, Erika tárháza kifogyhatatlan. Ráadásul nem ismerek senki mást, aki hasonló gyönyörnek élné meg a munkáját.

Csörömpölés hallatszott oldalról, majd férfibasszus csattant.

– Te mocskos, elf lotyó! – pattant fel helyéről Karl, és eldöntöttem, utoljára tette be hozzánk a lábát. Ha csak hozzá ért volna bármelyik leányomhoz, nem lett volna mivel korsó után nyúlnia a mocskos disznónak.

Meg akarta lökni Maerelt, mire ő elkapta kézfejét, és olyan tökéletesen alkalmazta rajta a Torcha papok bénító fogását, hogy Karl pár másodpercen belül a padlón hevert, magatehetetlenül nyáladzott, és összevizelte magát. Örülhetett, hogy egyáltalán ki tudta nyitni kovácsműhelyét a rá következő napon.

– Mint mondottam – fordultam Jola felé –, Maerel keze páratlan. Ezt a fogást a Himalája mellett tanulta néhány visszavonult paptól. Megsúgom, ezek a férfiak olyan zárkózottan élnek, hogy nőként egyedül ő nyert csak bebocsátást hozzájuk. Elképzelheti hát, mennyire meggyőző tud lenni, és milyen odaadóan végzi munkáját.

– Lenyűgöző – suttogta a lány, majd belekortyolt sörébe, és meglepett, hogy még csak el sem fintorodott kaparó utóízétől.

Maerel hegyes füle mögé fésülte hosszú, vörös haját, majd csilingelő hangon felkacagott.

– Akad még valaki, aki engedély nélkül szeretne hozzám érni?! Nem, senki?! Akkor erre igyunk!

Felkapta a kovács korsóját, és férfiakat megszégyenítő módon hatalmasat kortyolt belőle. Az utolját Karlra csorgatta, majd földhöz vágta az agyagkancsót, amelynek árát utólagosan levontam tőle.

Éles pillantást vetett felénk, és tudtam, tekintete összefonódott Joláéval. Nem akartam megzavarni a pillanatot, amikor két lélek sorsa összefonódik. Csendben vártam, és noha a helytartó lánya még nem tudta, az üzlet már megköttetett.

– Nos, mit szól hozzá? Maerel a személyes kedvencem.

– Tetszik. – Egy pillanatra megnyalta élénkvörös ajkát, tekintetében különös, kéjes fény villant. – Arra az esetre, ha esetleg egy ember kevésnek bizonyulna… vágyaim kiszolgálásához, Maerel hajlandó... csapatban dolgozni?

Nem tetszett, ahogy a lány ízlelgette a kérdést.

– Kedvesem, az én leányaim fejenként felérnek három férfival, és nincs senki, akit ne juttatnának a mennyekbe. Ha Maerelt választja, higgye el, úgy tesz majd kedvére, hogy nem is lesz már szüksége senki másra.

Figyeltem Jola minden rezdülését, és megértettem, miért vélik a helytartó kiváló örökösének. Arcizma sem rándult, ahogy megfontolta ajánlatomat, csak az asztal göcsörtös lapját simogatta ápolt körmével.

– Maerelt kérem.

– Nagyszerű üzletet kötött, higgye el – nyugtáztam elégedetten. – És a célpont?

– Természetesen az újdonsült férjem és az apám. Mindketten imádják a fiatal lányokat, így Maerelnek könnyebb lesz a közelükbe jutnia a fogadáson, amikor lefoglalják őket a vendégek, azok gratulációi és a rengeteg szesz. Mire rádöbbennek életük utolsó hibájára, már nem lesz alkalmuk megbánni a hatvan éves aggastyánnal erőltetett frigyemet, így a be nem teljesült nászéjszakát követően mindent én öröklök természetesen.

Zspider

Zpercesek – A vér ura

Beatrice Redburn álmatlanul forgolódott. Az úrnő karja lüktetett a fájdalomtól, a gyolcs megbarnult az áteresztett vértől. Nem a kín tartotta ébren, hanem az önvád.

Az elmúlt hónapokban a városban sok nő megbetegedett, többen meghaltak. A helyi urak feleségei magukra maradtak. A legtöbbjük férje a Londonban vagy a gyarmatokon intézte az üzleteit. Az asszonyok, mint Beatrice, tehetetlenül nézték a betegség terjedését. Az egyiküknek elmesélte, hogy a londoni hölgyeknél divat lett a hajósokéhoz hasonló tetoválásokat készíttetni.

Beatrice nem tudta, hogy mit gondoljon erről, de látta, hogy a gondolat felvidította barátnőit. Úgy vélte, talán ez a kis merészség pozitív energiával tölti meg a ködös napokat. Mégis, a tetoválás elkészültét követő estén mérgesen feküdt. Úgy érezte, rossz szájízre vall ennyi halál között ilyen közönséges dolgokat művelni.

Azon az estén, ahogy kíntól izzadtan, enyhén remegve próbálta lehunyni a szemét, a háló ablakai kitárultak. Fekete denevér landolt a párkányon, majd felvette egy ember alakját. Hiába lépett a szobába halkan, az éber Beatrice sikoltva fordult felé.

– Lord Golga! – fedte el magát a takarójával. – Mégis mit jelentsen ez? Honnét került maga ide?

A férfi nem válaszol, csak hosszú nyelve nyalta végig hegyes fogait, ahogy látható élvezettel sétált az ágy felé. A sötét ruhás férfi köpenye bőrhártyás szárnyként libbent fel. Karmos kezének árnyéka kinyúlt a holdfényben, megragadta a takarót és lerántotta a nőről.

Beatrice sikoltani akart, de a nyakát már elkapta a vámpír, szemei úgy csillogtak, mint egy éjszakai ragadozónak.

– A friss vér szaga hamarabb idecsalt, mint terveztem – súgta szinte elhaló hangon Golga. – Sok barátnődet és pár szolgálódat akartam még megkóstolni előtted.

A nő megértette, hogy az, amit eddig betegségnek hitt, nem több, mint a vámpír lassú mészárlása. Kezeivel el akarta lökni magától a lényt, de az meg se rezzent. A vérszívó nem bírt a vágyaival, letépte a gyolcsot és a karba harapott. Beatrice nyöszörögni sem bírt a fájdalomtól.

Aztán Golga a torkához kapott, és remegve a földre zuhant. Mielőtt porrá vált, még próbálta átkozni a nőt és a keresztet mintázó tetoválást. Maradványait az esti szél kifújta az ablakon.

Az egyik szolgáló berohant a remegve fekvő úrnőhöz.

– Jól van, úrnőm?

– Igen – súgta Beatrice, miközben a szemfogai egyre nagyobbra nőttek. – Csak nagyon szomjas vagyok.

Kharex

Ki kopog idelent?

Oscar épp a WC-n ült, mikor újra elkezdődött a kaparászás. Noha még csak pár napja voltak idelent, a férfi máris úgy érezte, meg fog őrülni, ha sokáig kell még hallgatnia azt a halk, alattomos karistolást, ami a mélytengeri kutatóállomás minden zugát bejárta. Az eligazításon azt mondták, ez a teljesen ártalmatlan jelenség csak a brutális víztömeg alatt elhajló és megfeszülő titánötvözet zaja, de őt sokkal inkább a burkolaton kaparászó karmok hangjára emlékeztette az egész.

Mintha az óceán minden ocsmánysága odakint gyülekezne a Kuril-árok végtelen sötétjében, és bebocsátásért esedeznének. Oscar tudta, hogy ez hülyeség, de lelke legmélyén meg volt győződve arról, hogy halott, üveges szemek, nyálkás polipkarok és éles fogak tengere veszi körül őket, csak ők túl hülyék ahhoz, hogy ezt észrevegyék.

A kaparászás felerősödött, és Oscar úgy hallotta, hogy egyre közeledik felé. Kiszúrták. Ide fognak jönni, szét fogják rágni a falakat, be fognak nyomulni a kutatóállomás burka alá, egyenesen ráesnek majd a nyálkás testükkel, a torz kitinpáncéljukkal meg a mérhetetlen étvágyukkal, és…

És Davis félrerántotta a WC ajtajaként szolgáló barna függönyt. A kórosan sápadt, táskás szemű tudós pár pillanatig némán meredt a letolt gatyájú Oscarra, aztán megszólalt halk, monoton hangján.

– Minden rendben idebent?

– Persze, mi baj lenne? – A férfi villámgyorsan felpattant, és magára rángatta a ruháját, hátha így megőrizheti méltósága maradékát. – Amúgy is, mit nyitogatsz be, amikor szarni próbálok? Anyád nem mondta, hogy nem illik?

– Sikoltoztál – válaszolta Davis.

Oké, lehet, hogy tényleg ez történt. Jobban belegondolva eléggé bepánikolt a tetves kaparászás miatt. Szíve még most is úgy vert, mint a légkalapács, testét pedig nyálkás, hideg verejték borította. Kabinláz, vagy hogy a francba hívják az ilyesmit.

Oscar már mondta volna, hogy jól van és hagyják békén, mikor Davis mögött kiszúrta az expedíciójuk harmadik tagját, Wittmant. A kövér tudós tekintete idegesen cikázott össze-vissza, fanyar testszagát pedig már távolról érezni lehetett. Oscar mégsem erre figyelt fel, hanem a fickó válláról lógó jókora, véres steakre.

– Azt meg honnan szedted? – Wittman riadtan összerezzent, mikor a férfi megszólította. – Úgy tudtam, csak gyorsfagyasztott kajánk van.

– Ez nem étel – jelentette ki tompán a másik. – Ez áldozat. Neki. Mindannyiunknak. A mélységnek.

– Ne ártsd bele magad olyasmibe, amit nem értesz, Oscar! – Davis hangja kifejezéstelen maradt, de a tekintete megkeményedett. – Csak maradj veszteg a következő pár órában, oké?

A két tudós meg se várta a választ, szó nélkül elsétáltak a kutatóállomás mélye felé.

Mi a fene? Oscar sosem vallotta volna be magának, de volt valami ebben a két szerencsétlenben, ami kiakasztotta. Talán a halott tekintetük, talán az élettelen hangjuk, vagy talán az, hogy egész éjszaka mindenféle értelmetlen zagyvaságot suttogtak egymásnak.

Lehet, hogy bekattantak idelent? Ha az ő kötélidegei ilyen nehezen bírják az expedíciót, akkor a két tudós biztos sokkal jobban megszenvedi az egészet. De mit akartak azzal a steakkel, ami állítólag a mélységnek lesz? A körmükre kéne nézni, mielőtt valami oltári nagy baromságot csinálnak...

Oscar rövid ideig gondolkozott ezen, majd a tudósok után indult, de előtte még magához vett egy jókora csavarkulcsot a szerszámai közül. Akármerre ment azonban, az az átkozott kaparászás mindenhová követte. Mintha apró, alattomos horgok mélyedtek volna az agyába, addig tépve és szaggatva a lágy szövetet, míg végül már üvölteni akart a frusztrációtól. A francba is! Most nem csavarodhat be! Előbb ki kell derítenie, miben mesterkedik az a két kockafejű!

Bár a tudósok egy szóval sem mondták, mire készülnek, Oscar fogadni mert volna rá, hogy a laborban találja őket, és igaza is lett. A helyiség vaskos, légmentesen záró ajtaja fölé szerelt lámpa vörösen égett, jelezve, hogy odabent kísérleteznek, de őt ez nem állította meg, minden további nélkül benyitott.

A labor a kutatóállomás legtágasabb szobája volt, zsúfolásig tömve laptopokkal meg szakkönyvekkel, de akadt itt egy panorámaablak is, remek kilátással a Kuril-árok végeérhetetlen sötétségére, amin még a kutatóállomás keresőfényei sem tudtak áthatolni. A két tudós azonban nem a műszerek körül tevékenykedett, hanem egy tisztára söpört asztalnál állt, amin a steak mellett kiürült üdítős dobozok és lecsupaszított drótok hevertek, némi műtrágya meg tucatnyi csapágygolyó társaságában.

– Oscar! – nyögte meglepetten Davis. – Mit keresel itt? Te ezt nem értheted!

De Oscar nagyon is értette. Pont elég Discord szervert és 4chan threadet látogatott meg az élete során ahhoz, hogy felismerjen egy házi készítésű csőbombát, ha az orra előtt rakták össze azt.

– Komolyan? – horkant fel megvetően. – Fel akartok robbantani? Az eszetekbe se jutott, hogy ha megsérül a burkolat, akkor nektek is annyi?

– Ez nem neked lesz, hanem a mélységnek. Áldozat. Ajándék. – Wittman hangja motyogásba fulladt.

– Hogy mi? – Oscar közelebb lépett a fickóhoz, hogy jobban hallja. Hibázott.

A tudós fejhangon felvisított, és felé kapott húsos ujjaival. Oscar kezében csak reflexből lendült meg a csavarkulcs, de az ütése így is tökéletes lett. Wittman koponyája

egy émelyítően nedves reccsenéssel beszakadt, szürke agyvelője az orrán fröccsent ki, torkából pedig valami furcsa, bugyborékoló hang tört elő, ahogy a földre roskadt.

Oscar fel se foghatta, mi történt, Davis már a nyakán is volt.

– Tekeli-li! Tekeli-li! – üvöltötte a tudós habzó szájjal és őrülettől izzó szemmel.

A férfi elhajolt a felé száguldó ököl elől, és lesújtott ellenfele halántékára. Davis az ütés erejétől megpördült, nekicsapódott a falnak, majd széles vércsíkot húzva maga után a padlóra csúszott, és nem is mozdult többet.

Ez majd megtanítja a rohadékoknak, hogy ne szórakozzanak vele. A kurva anyjukat! Még hogy csőbomba! Oscar vadul elvigyorodott, de a mosoly gyorsan lelohadt az arcáról, mikor újra elkezdődött a kaparászás, ráadásul ezúttal a panorámaablak felől.

A férfi bizonytalanul közelebb lépett a több centi vastag plexihez, és az a kényelmetlen érzése támadt, hogy figyelik. De ki csinálna ilyesmit? Hiszen rajta kívül mindenki halott. Legalábbis idebent. Akaratlanul is megborzongott, mikor eszébe jutott, hogyan szajkózta Wittman, hogy a csőbomba a mélységé.

Újra a panorámaablakra emelte a tekintetét, de csak a végtelen feketeség ásított odakint… Vagy várjunk csak! Nem mozdult ott valami? Valami, ami megérkezésük óta szemmel tartja őket? Valami, ami folyamatosan kaparászik a burkolaton? Valami, amit a tudósok könnyedén kiszúrhattak a laborból, és aminek a látványába mindketten beleőrültek? Valami, amit a húsba rejtett robbanószerrel akartak elintézni?

A férfi érezte, ahogy az izzadtság vékony patakokban megindult a homlokáról a nyaka irányába. Aztán a panorámaablakon túl elterülő sötétség kinyitotta több tucat szemét, és ránézett, egyenesen bele a lelke legmélyébe.

Ez volt az a pont, ahol Oscar visítani kezdett, és abba se hagyta, amíg a plexi be nem robbant a kívülről ránehezedő nyomás alatt.

A Próbagoblin Könyvek sorozatban eddig megjelent kötetek

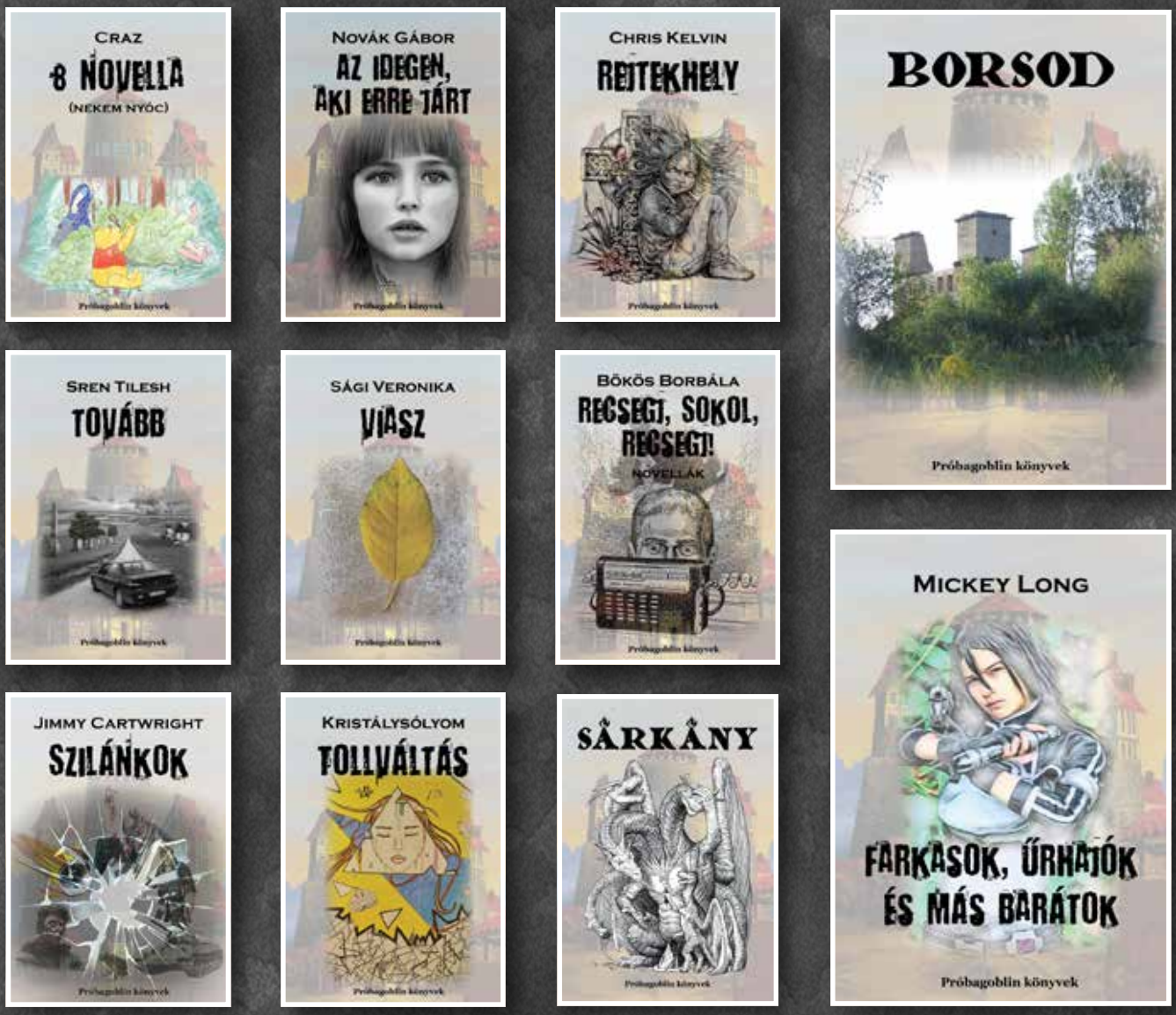

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagoblin könyvek Facebook csoportból.

Jimmy Cartwright

Békaélet békaréten kétezerhuszonkettő

A háromlábú kecskebéka lehajtott fejjel ült a folyóparton. Könnyes szemmel nézte a víz felszínén úszó műanyagáradatot. Amikor észrevette, hogy egy nagyobb hullám közeledik felé, hátrébb húzódott a cserepesre száradt agyagon. Nem szerette volna, hogy a mocskos víz a bőréhez érjen; még összeszed valami kellemetlen betegséget, aztán járkálhat az orvoshoz. Ehhez meg semmi kedve nem volt, mert újabban még időpontkéréshez is időpontot adnak, hogy aztán még hónapokat várjon a vizsgálatra. Inkább vigyáz magára, nehogy baja essék. Nem lehet már manapság csak úgy felelőtlenül ugrándozni, mint fiatal korában. Pedig milyen jókat fürdött annak idején! Még akkor is, ha az a béna gólya rendre betalálta, és többször is meg akarta enni. Összerezzent és megborzongott. Hideg szél kapta oldalba hirtelen. A túloldali, ártéri erdőből éktelen farecsegés hallatszott. Odakapta tekintetét. Még éppen látta, ahogy az az öreg, rég kiszáradt, hatalmas fa végleg megadja magát az enyészetnek, és hatalmas döndüléssel végső nyughelyére dől, letörve több ágat a környező fákról, és maga alá temetve néhány csenevész facsemetét. A feltámadt szél viszont elfújta a békarét fölül a felhőket, és lágy tavaszi napsütés borította be a tájat. A kecskebéka ekkor úgy döntött, hogy elbiceg kedvenc napozókövéhez a satnya, sárgászöld fűcsomók között. Ám alighogy elhelyezkedett, hatalmas szárnyak csapkodására lett figyelmes.

– Jó napot gólya elvtárs! – köszöntötte illendően szállóvendégét a kecskebéka.

– Ilyen rossz a helyzet errefelé, kedves béka úr? – totytyant le szárnyaszegetten a napozókő mellé a gólya. – Amúgy magának is hasonlókat békartárs!

– Egyelőre nem, de sohse' lehessen tudni – felelt a kecskebéka. – Egy kis gyakorlás biztos nem árt.

– Ennyi elég is lesz a gyakorlásból, ha kérhetem!

– Most látom csak, hogy mindkét lába hajlik...

– Ó, hagyja el! Múlt tavasszal elkapott valami bolond nőszemély, mert látta, hogy bicegek kicsit. Aztán elvitt valami madárkórházba, ahol megműtötték a lábam. Pedig én már teljesen hozzászoktam, hogy nem hajlik. Jó volt az nekem úgy is, nem tudom, mit szóltak bele. Úgy látszik, csak öregszem én is. Elkalandoztak a gondolataim, aztán már csak azt vettem észre, hogy megragadnak, és visznek. Csak utolér a kor, meg a szenilitás engem is!

– Őszintén sajnálom!

– Pedig fiatalon mennyi bolondságot elkövettem...

– Például többször is fel akart falni...

– Jaj! Ezt már sokszor megbeszéltük azóta. Tudja, az ösztönök. Mégiscsak maga fölött állok a tápláléklláncban. Meg aztán maga tűnt itt a békák közül a legelesettebbnek a három lábával. Gondoltam, ezt a sérült genetikát nem kellene továbbvinni, és ki akartam venni a szaporítóláncból...

– Még inkább ki akart „enni".

– Nézőpont kérdése. Maga békaperspektívából látja a világot, én meg madártávlatból.

– Nana! Egy percen belül kétszer is a jogaimba tiport! Akár fel is jelenthetném. Fogalmazhatna óvatosabban is!

– Ne csinálja már béka úr! Nincs ahhoz magának se kedve, se pénze, hogy egy évekig elhúzódó pereskedésbe kezdjen. Egyébként hogy érti, milyen jogaiba sikerült már megint beletipornom?

– Először negatívan tüntette fel a születési testi hiányosságomat, kikarikírozva ebből adódó hátrányos helyzetem, aztán meg alábbvalónak titulált a termetemnél fogva, pedig nem én tehetek róla, hogy békaként jöttem a világra.

– Ó! – hajtotta le fejét a gólya. – Elnézést, nem így értettem! Úgy látszik, sokat kell még erről tanulnom. Azt már régóta tudom, hogy nem szép dolog megenni a nálamnál kisebb, testi fogyatékossággal rendelkező egyedeket, mert ők is lehetnek hasznos tagjai a társadalomnak. Maga például milyen munkát végez itt a Békaréten?

– Rokkantnyugdíjas vagyok.

– Vagyis?

– Azt csinálok, amihez kedvem van.

– És mennyiért csinálja azt, amihez kedve van?

– Éhen halni sok, megélni kevés.

– De mégis, mivel telnek a napjai?

– Többnyire itt napozok, ha az idő engedi. Amúgy a Könyvtárban ücsörgök.

– Maguknál itt van könyvtár?

– Persze, mint minden rendes közösségben. A gyáva béka üzemelteti. Ő főzi a környéken a legjobb pálinkát.

– Hogy jön az egy könyvtárhoz?

– Ez nem egy könyvtár, hanem a Könyvtár. Egy kocsma.

– Értem. Gondolom, én nem lehetek oda hivatalos. Nem baj, amúgy se bírom a piát. Pár éve is, amikor megálltam inni egy vizeshordónak vélt tárolóból, úgy eltévedtem, hogy csak hónapokkal később értem Afrikába.

– Tényleg! Maga nagy világutazó! Mondja már meg, máshol is így mennek a dolgok?

– Vannak ugyan hasonló helyek, de így sehol máshol nem mennek a dolgok.

– Ennek örülök!

– Én nem vagyok biztos benne, hogy ez olyan jó.

– Félreértett! Örülök, hogy sehol máshol nem mennek így a dolgok. A bölcs béka is azt mondta már a múltkor, hogy el kellene innen költözni.

– Nahát! Még megvan az öreg?

– Ó, meg hát! Látja arra azt az óriási szeméthalmot? Annak a tetején rendezkedett be pár éve.

– Ne mondja! Mi lett a szalmabálával?

– Ami a búzával, meg a kukoricával. Eltüntették. Állítólag parlagon több támogatást kapnak a földekre, mintha megművelnék.

– Ne mondja!

– De mondom.

– Befosok!

– Ahogy gondolja, de megkérhetem, hogy kicsit arrébb tegye?

– Nem úgy! Ez csak olyan szólásmondás. De ssss! Maga is hallja?

A kecskebéka felkönyökölt a napozókövön, s összevont szemöldökkel figyelt, majd hamarost bólintott.

– Az erdő felől jön – suttogta, majd amennyire csak tudott, a kőre simult.

A gólya is próbált megbújni a fűcsomók között.

Az erdőből egyre hangosabban hallatszott az avarzörgés. Nemsokára egy zöld ruhás, nagy szakállú, vastag bajszú, kalapos alak lépett ki a fák közül.

– Ez csak a vadász – fújta ki visszatartott lélegzetét a kecskebéka.

– Szerencsére!

– Már majdnem azt hittem, hogy megint egy divatbushcrafter jött itt gasztrofőzőcskézni.

– Aha! – bólogatott a gólya. – Egy micsoda jött micsinálni? – fordította félre a fejét.

– Maga még nem hallott róluk? Pedig nagy divat újabban. Az emberek rájöttek úgy két éve, hogy létezik olyan, hogy természet, ahová ki lehet menni. De nem csak úgy kimennek, hanem tűzrakó helyeket, meg menedékeket építenek, aztán főzőcskéznek. Mindezt kamerával rögzítik, aztán meg hazamennek. A normálisabbja eltüntet minden nyomot maga után, de ezek a divatbushrcafterek... Á, hagyjuk is!

Míg ezt megbeszélték, a vadász is odaért a furcsa pároshoz.

– Jó napot vadász elvtárs! – köszönt illendően a kecskebéka.

– Szép napot vadász kartárs! – csatlakozott a gólya.

– Már ilyen rossz a helyzet? – kérdezte a vadász, miután sikeresen felköhögte a pipafüstöt. – Amúgy maguknak is jó napot!

– Ja, nem, csak gyakorlunk – csóválta fejét a béka. – Tudja, sohsem lehet mostanság tudni, mit is hoz a közeljövő.

– Ebben igaza van kolléga! – bólogatott a vadász. – Bár az az igazság, hogy én jobb szeretek előre nézni, és nem hátra.

– A néma béka is ezt mondta a minap a szomszéd kaméleonnak. A vak békának kellett őket szétválasztani.

– Miért? Úgy összemelegedtek? – vigyorodott el a gólya.

– Na de gólya elvtárs! Mondtam már, hogy ilyesmivel manapság nem lehet viccelni! – lengette meg mutatóujját a kecskebéka.

– Jut is eszembe! Hogy alakul a néma béka énekes karrierje? – vonta fel szemöldökét a vadász.

– Mostanság new retro wave távol-keleti hip-hop szinti rock rap-et nyomat. Finoman szólva sem túl népszerű.

– Ilyesmiről még én sem hallottam, pedig a múltkor, amikor egy vizeshordónak vélt tárolóból oltottam a szomjamat, én is megjártam a távol-keletet... – mondta a gólya a távolba révedve.

– Éppen erről van szó, gólya elvt... akarom mondani gólya úr – bólogatott a kecskebéka. – Viszont a vak béka lát benne potenciált, így most ő menedzseli. Mióta a folyó ilyen szennyezett, már nem tud versenyeket rendezni, így kénytelen volt pályát módosítani.

– Ó, azok a jó kis versenyek! – sóhajtott fel a vadász. – Mindig én indítottam el a startot a puskámmal.

– De szép idők is voltak! – bólogatott a gólya – Felbolydult az egész rét! Békák, gyíkok, sáskák, tücskök, szalamandrák, kígyók, baglyok, gólyák, sólymok, héják, sasok, méhek és darazsak mind-mind egyként szurkoltak a RétiSiklók csapatának. Egyszer még az erdei óriások is eljöttek!

– Annak mondjuk nem lett jó vége – húzta félre a száját a kecskebéka.

– Ami azt illeti, tulajdonképp mégis jó vége lett. Jut is eszembe, vadász úr! – fordult a gólya az édes illatú pipafüstöt épp kifújó vadász felé. – Hogy is van az, hogy maga mégis túlélte az óriások vérfürdőjét? Hisz még a csontjait is megtalálták reggel.

– Ejh! Gólya úr! Maga is szalajt már kicsit! – csóválta fejét a vadász. – Már többször is elmondtam, hogy azok nem az én csontjaim voltak. Bár igaz, hogy a puska, amit a csontok mellett találtak, ugyanolyan volt, mint az enyém. Valószínűleg egy orvvadász lehetett, akin a vad természet igazságot szolgáltatott. Addig üldöztem az óriásokat, amíg bírtam szusszal, de már akkor sem voltam túl fiatal, így hamar kimerültem. Leültem hát egy fa tövébe, és bizony elszunnyadtam. Mire felébredtem, és visszaértem a rétre megnézni, mi a helyzet, már csak azt láttam, hogy a gyáva béka egy hatalmas ugrással az egyik óriás arcába vetődik, aki ettől elterült, a feje meg szétcsattant egy jókora kövön. Aztán jött a buli, amin úgy szétcsaptuk magunkat, hogy magam sem csodálom, hogy alig-alig emlékszünk az eseményekre.

– Ó, igen, most már emlékszem! – bólogatott a gólya. – Bár igaza van, mostanság felejtek. A doki azt mondta, hogy annak a régi fejbelövésnek is köze lehet hozzá, még akkor is, ha csak egy nagy adag sóval talált el.

– Sajnálom, gólya úr! Tudja, a hivatásos vadász természetvédő is kell legyen. Maga pedig meg akarta enni ezt a kis szerencsétlen, sérült, halmozottan hátrányos helyzetű kecskebékát, amely ráadásul védett.

– Amúgy tudják, hogy valójában mi lett az óriásokkal?

A gólya és a vadász felvont szemöldökkel nézett a békára.

– Nem tudom – válaszolták szinte egyszerre. – Mi lett velük? – zengték kánonban.

– Fogalmam sincs, azért kérdeztem magukat!

A vadász összeráncolt homlokkal a folyóba meredt.

– Valami olyasmi rémlik, hogy amíg mi buliztunk, az óriások egymást hibáztatták a sikertelen támadásért. Végül úgy összeszólalkoztak, hogy egymás torkának estek, aztán addig ütötték-verték egymást, míg egy sem maradt közülük.

– A lényeg, hogy azóta békén hagyták a Békarétet – nézett körbe a gólya csillogó tekintettel.

– A valóság szívás – sóhajtott a kecskebéka. – Azt hiszem, megmaradok a misztikus változatnál, hogy az óriások kővé váltak. Nekem ez jobban tetszik.

– Maga mindig is egy álmodozó volt, kedves béka úr, már ha meg nem haragszik! – nevetett fel a vadász.

– Ha nem lenne sértő önre nézve, mondanám, hogy sokszor a fellegekben jár – kelepelte a gólya.

– Jut is eszembe! Hogy áll a regénye?

– Jól, vadász úr, köszönöm a kérdését!

– Kifejtené bővebben is? Kíváncsi vagyok, mikor olvashatom!

– Hát... izé... szóval... áll... Meg most a számítógépem is vacakol. És hát ilyen nyomdai árak mellett, meg amúgy is papírhiány van. Szóval az is lehet, hogy elektronikus könyvben lesz csak kiadva.

– Ne is mondja béka úr! – legyintett szárnyával a gólya. – A békacomb ára is vagy harminc százalékkal emelkedett! Aaa... akarom mondani, a csirkecomb ára...

– Eggen! – bólogatott a béka. – Bizony a Békarétet is elérte az infláció. A „rokkant nyugdíjam" évek óta nem emelkedett, az árak meg... hát olyan magasan talán még maga sem tud repülni. Húsz éve még nyolc felest is tudtam inni egy-egy este, ma meg örülök, ha egész hónapban sikerül annyit.

– A városiak azt is mondják, hogy energiaválság is van, vagy lesz – szívott egy nagyot pipájából a vadász. – A sógoréknál állítólag már olyan szórólapokat is osztogatnak, hogy az emberek készüljenek fel egy akár több napos áramkimaradásra is.

– Ilyen rossz a helyzet? – tápászkodott fel a napozókövéről a földre huppant kecskebéka.

– Úgy tűnik – bólogatott a vadász. – Még jó, hogy én egy tanyán élek, és akár egy egész évet is kibekkelek. Tudják: passzív ház, geotermikus fűtés, napelemek, napkollektorok, szélturbina, teli éléskamra, jószágok, konyhakert, termőföld. Van minden, ami kell a családnak.

– Jó magának! – biccentett a gólya. – Aztán a többiekkel mi lesz? A városlakókkal?

– Az már az ő gondjuk, nem az enyém! – vonta meg vállát a vadász. – Eddig minket néztek hülyének, hogy készletezünk, felhalmozunk, meg amennyire csak lehet, leválunk a rendszerről. Most meg kiderült, hogy...

– Ki ne mondja, vadász úr, mer' valaki meghallja, aztán olyan pert kap a nyakába, hogy az ükunokái is azt nyögik! – csapkodott szárnyával a gólya.

– Az biztos – mutatott körbe a kecskebéka –, hogy már a Békarétet is elérte a civilizáció. Az erdőben a fák között villanyoszlopok is magasodnak. Több erdei kunyhónak bejegyzett csodapalota is épült az utóbbi tíz évben a környéken. No nem azért mondom, hogy valami, csak úgy megjegyeztem.

– A fejlődést csak nem lehet megállítani. Azt hallották, hogy a közeli tónál kikötő, meg hotelkomplexum épül?

– Nem, gólya úr, erről még nem hallottunk.

– Én láttam valamit erről az interneten – vakarta meg szakállát a vadász.

– Ó, csodálatos lesz! A múltkor megnéztem közelről. Bár a nádi poszáták már most hiányolják a nádat, össze is szólalkoztunk kicsit. A kócsagok is csak panaszkodni tudtak. Mondjuk azt én sem értem egészen, hogy miként fognak azon a tavon hajózni, hiszen a legjobb esetben nekem is csak a nyakamig ér a víz. De biztosan megoldják valahogy! Remek dolgokat tud már a mai technika! Szóval ne is keseregjünk itt! Örüljünk a szép napsütésnek, amíg lehet!

– Ebben igaza van gólya úr! – bólogatott a vadász. – Ma még szép, napos időnk van, de lehet, hogy holnap már esni fog a hó.

– Bolond ez az időjárás! – vizslatta az eget a béka.

– Azt mondják, a globális felmelegedés miatt van, amit az emberek okoznak – nézett a gólya összevont szemöldökkel a vadászra.

– Ne rám nézzen! Nekem már rég elektromos autóm van! Én kérem környezettudatosan élek!

– Jól van, de maga itt az egyetlen ember.

– Érdekes dolog ez! – kezdte a béka. – Negyven éve még az újabb jégkorszaktól tartottak. Mennyit változott a világ!

– Így van ez, kedves béka úr! – bólogatott a gólya.

– Az egyetlen dolog, ami állandó, az a változás – bólogatott a vadász.

Jókora csobbanás szakította ki a három társalgót a merengésükből. Mindannyian a folyóhoz kapták a tekintetüket.

– Ebben még élnek halak? – vakarta meg a fejét a vadász.

– Néhány – válaszolta a béka.

– A magam részéről nem ennék belőlük – rázta a fejét a gólya. – Jut is eszembe! Ebédidő van, mennem kell. Örömömre szolgált, hogy ilyen kellemesen eltársaloghattunk! A viszont látásra elvtársak!

– Járjon erre máskor is! – intett felé a kecskebéka.

– Vigyázzon magára! – kiáltott utána a vadász. – Manapság itt már mindenre lőnek!

– Úgy lesz!

A béka és a vadász egészen addig követte tekintetével a gólyát, amíg az teljesen bele nem veszett az égbolt távolába, majd a vadász kalapját megemelve elbúcsúzott a békától is, aki fejbiccentéssel viszonozta a gesztust. Néhány perc múlva a háromlábú kecskebéka is bicegve hazaindult. A Békarét ismét csendes lett, csak a természet hangjai törték azt meg néha. A folyó csobogása, a fák susogása, a madarak csivitelése, a megmaradt élővilág apró neszezése. A kecskebéka szája széles mosolyra húzódott. Ez a nyugalom volt, amit igazán szeretett. *„Mennyivel jobb volt régen, amikor az emberek még nem tették be ide a lábukat! De jó lenne, ha újra így lenne!"* – gondolta. Szája a széles mosolyról vigyorgásra húzódott, szemében különös fény csillant...

angyalka146

Ai no seinou - A szerelem nevében III.

Kedves Naplóm!

Az altatót nem volt nehéz beszereznem. Anyámnak jó sok előre megírt receptje volt, amiket a patikus kérdezés nélkül kiadott nekem. Ha már öngyilkos lesz az ember, annak meg kell adni a módját, úgyhogy egy méregdrága Burgundit vásároltam, és lassan kortyolgatva, a gyógyszert szemenként beszedve készültem a halálra. De bármennyit is vettem be, hatását nem éreztem. Ekkor kezdtem el gyanakodni. Mi van, ha anyám nem is altatókat, hanem valami placebót szed? Ez megmagyarázná a patikus viselkedését is! A bor sem hatott: biztosan csak egy újabb hamisítvány, s kapszulás bort adtak el, igazinak álcázva. Amióta feltalálták a mesterséges pirulákat, melyeket vízbe dobva ételt, italt készíthetünk, azóta megnőtt a hamis áruk és a feketepiac kereskedelme.

Egész éjszaka ott ültem az ágyamon, de nem haltam meg. Istennek valószínűleg tervei vannak velem. Mi lehet az?

* * *

Az angyalok zárt teremben foglaltak helyet. Kör alakú csarnok volt, a különböző rendű és rangú fénylények emelvényeken ültek. A terem közepét nagy asztal foglalta el, előtte ott állt Ai, aki semmit sem látott belőlük. Mellette őrangyala, Eruel, akinek felelnie kellett bűnei miatt.

– Eruel! – kiáltotta a legfőbb Szeráf. – Azzal vádolunk meg, hogy erőd egy részét átadtad az itt jelen lévő embernek!

– Vállalom bűnömet – sóhajtotta halkan.

– Miért tetted?! – mennydörögték a szférák.

– Mert meg akartam menteni az életét. Jogtalanul halt meg, megrövidítették az életvonalát, ennek egy részét akartam visszaadni neki.

– Sikertelenül. Mert életet nem, de erőt kapott, amit sajnos nem vehetünk el tőle.

– Tudom – válaszolt bűnbánóan az angyal –, sajnálom, amit tettem.

– Büntetésed halál lesz – felelte a bíra, s az angyalok telve lettek részvéttel. – Örök megsemmisülésben lesz részed, visszaolvadsz az Ürességbe.

– És a lány? – kérdezett vissza, először nézve a bírák szemébe. Még mindig a szívén viselte a sorsát. Igazán jó őrangyal volt.

– A lány felett nem rendelkezhetünk. Visszatér a karma kerekébe és birtokosa lesz a fénynek. Reménykedjünk, csak jót tesz vele.

* * *

Kai látta, amint szerelme visszatér a Létbe. Ő is megszőtte a maga életfonalát úgy, hogy találkozzanak egyszer. Visszaadta erejét, hogy immáron egyszerű halandóként a lány mellett élhessen. A lány, bár birtokolja a fényt, nem tud róla: erejét elzárták. De huszonnyolcadik születésnapja után felébred végre…

* * *

Kedves Naplóm!

Tök ciki így, huszonnyolc évesen naplót írni, de hát ez van. Nincs kinek elmondani az idiótaságaimat.

Furcsa álmaim vannak mostanában. Háromszemű emberrel, meg aranyló fényekkel álmodok. Álmomban felnéztem magam fölé, és a szoba úszott az arany fényben. Igazából nem is álmodtam, de ezt az érzést olyan nehéz elmagyarázni... A lényeg, hogy utána rögtön kinyitottam a szemeimet, de a szobában sötét volt, ahogyan lennie kell. Furcsa, nem?

Néhány napra rá épp zuhanyoztam, amikor egy új történeten gondolkodva – amely egy lány és egy démon különös szerelmét mondaná el – eszembe jutott ez a három japán szó: Ai no seinou. A jelentését is tudtam: A szerelem nevében. De én nem tudok japánul! Hogyan jutott ez eszembe?! Megkérdeztem az egyik, japánul tényleg tudó ismerősömet és megerősített, hogy így is lehet – eléggé szabadon értelmezve – fordítani. Bár az eredeti jelentése: „szerelemre való hajlam”, de ez irtó hülyén hangzik, úgyhogy marad az én értelmezésem.

* * *

Kedves Naplóm!

Napok óta az álmaimon gondolkodok, és egyre csak azt kérdezem magamtól: mi köze hozzám a fénynek?!

Vége

Matthew B. Reynolds

Ehhez szó se fér

Akár már ma
Lehetsz az én Múzsám
Büszkén mondom én.
Te meg kacéran felnevetsz,
Ehhez szó se fér.

Szeress engem,
Míg a vég utol nem ér.
Karöltve együtt hosszú időn át,
Bizony mondom Néked.

Leszünk együtt Kedvesem,
Élvezzük az életet,
Ha már szívünk egyként dobog,
És testünk a lelkünkkel összeér.

Szentes, 2022 Ősz

Tumicz Krisztina

Űzd el a sötétséget

A folyó fekete üvegéről
A fénye vesztett tükréről

Űzd el a sötétséget
Vagy átkozott leszel
A lelkedet elnyered
Vagy végleg elveszel

A félálom jeges kövéről
A rothadás dohos földjéről

Űzd el a sötétséget
Vagy átkozott leszel
A lelkedet elnyered
Vagy végleg elveszel

A folyó fekete üvegén
A fénye vesztett tükrén
A félálom jeges kövén
A rothadás dohos földjén

edwardhooper

Az utazó

A halál nem fárad,
Az élet eltűnik,
Csak a semmi marad csendben,
De itt honol a tűzben
Édes létünk.
Jó hajónk dacol a viharral,
S a hullámok ormain
Kesereg a vég.
Ez lett utunk
A Végtelenben.

Erdős Sándor

Itt a vége?

Pirkadatkor a hegyfokon
honnan látszik a tenger,
borús arccal távolba néz
egy apró, szürke ember.

Felmászva a hegytetőre
felvivé bút, bánatot,
kitárt karral könnyes szemmel
köszöntve kelő napot.

Összetört szíve azt érzi
elveszett már a remény,
itt hagyta őt a szerelme
tengerbe veszett szegény.

Arra gondol összetörve
utána vetem magam,
nincsen nekem miért élni
bocsáss hát meg én Uram.

Égi hang szól – Nem vagy magad,
fordítsd meg a léptedet,
az ő emlékével élve
még életed szép lehet.

Menj haza most jó anyádhoz
ne hagyd életkedvedet,
gondolj a szép családodra
téged itt más is szeret.

atesz990

A fej fájása

Eddig is volt,
Ezután is lesz.
Pusztuljon csak ki,
Aki a Földre,
Átkot eresztett.
Néhány tipp biztos van,
Most sem voodozik,
Az a beteg, fejetlen katlan.
Csak nehogy visszára forduljon,
S a te fejedre óriási,
Koporsóajtó záruljon.
Mit is mondhatnék, kedves barátom?
Ennél gyávább ember nincs
A világon.

galbena

Naplemente

Láttad-e már a naplementét
a domboldalon, ahol a szél
arcod simogatja,
madárraj a dalát fújja,
tücsök húzza éji zenét,
láttad-e a naplementét?
gyere velem megmutatom
kövess engem, így akarom
oda hol áll a vén szirt
lemenő nap búcsúzóul odaint
égen terjed vörös festék
nézzük meg a naplementét
eltévedt kis napsugárka
árnyékot vet a sziklára
kövesd táncom könnyű léptét
neked adom a naplementét

Velem jöttél? rosszul tetted
ostobaságod fizesd meg
rabja leszel a sziklának
halott, mint én a világnak
sziklabörtön résén át
elköszön a napsugár
vörösben pompázó ég helyét
elfoglalja éj sötét
börtönöd lesz a koporsód
itt ér véget földi sorsod
magadra hagylak, reményt vesztve
nem jön el a napfelkelte.

Drekthor

Rád leltem

Korán kelek. Hamar.
Igen. Pont, mint tavaly.
Nézem, ahogy a csillagok az égen...
Munkára hívják a lusta énem.

Kusza álomból ébredek.
Mezítláb padlómon lépkedek...
Várva a déli harangszóra
Ugrom zsupánban a lóra!

Képzelés vagy révülés?
Megcsapott a szédülés?
Kérdem én, de a paripa meg nem áll...
Szárnyát nyitá s a magasba száll!

Emlékek kusza köde
Csapja meg arcomat.
Ha táltosom nem lök le,
Megvívom harcomat.

„Peregnek a percek
S csorog az eresz.
»Csalfa, szép leány«
Engem el ne eressz!”

Visszatérnek bennem
Elmerülve nem-nem...
A mélyen nyugvó gondolatok.
A számodra írt hódolatok.

Álarcos idegenek közt,
Ha tudom, hogy velem szembe jössz,
Lehet, talán kihúzom magam...
Lehet, rájövök, a MI napunk MA van.

Mert nem látták szemeim
Orcád már egy ideje.
Változtál. De illatod nékem
A Proust ligete.

Észrevettél.
S én is téged.
Így folytattam hát utam
...Véled...

Mert miközben este
Vártam társalgásunk.
...Rájöttem...
Mi ketten egy sírt ásunk...

jocker

Haiku - Japánról

Cseresznyevirág
A csend ékesszólása.
Szamuráj Bushi.

Tordai Gábor

Őszi szív

Szavak gördülnek le
az érzések tétova
őszi hegyeiről.
Betűket formáz
az elgémberedett
kéz.
Az ablakon hideg
eső kopogni kezd.
Álmot ígér a sötétség.
Valahol benn a mélyben
egy monoton ritmus
kelt furcsa dallamot.

angyalka146

Elválva

Tűnődöm az Idő egyszerűségén.

Mosolyod, mely az Öröklétben felragyogott,
sosem halványult, szívemben vágyott
emlék maradt a viszontlátásra.
Nem másra, csak egymásra számíthattunk,
bár falakat húztunk, szétválva,
elmerengve, időn túli
térben fekve.
S ott lent, mélyen, a Homályban,
valami furcsa Fény derengett.
Szendergett, bágyadt sálba volt kötve,
s körülötte forgott az Univerzum mezsgyéje.
Ebben élve töltöttünk eónokat, s szívcsakránkban
összekötve zuhantunk a Földre
szétválva Férfira és Nőre.
Keressük egymást időről időre,
bár a kérdés megmarad:
miért vagyunk összenőve?

Ezen töprengek, mikor felnézek az órára,
s eszembe jut az Idő múlása.

Claudius Oltarimanus

Lapostetű Elemér

Perverz püspök pöcslakója
Lapostetű Elemér
Kinek nagyon jól ment dolga
Szőrös segglyuk peremén

Fanszőrerdő belsejébe
Víz és szappan nem hatolt
Elhalt hámsejtek között ült
Mindennap halotti tort

Amikor megszomjazott csak
Ugrott egy jó méterest
Csáprágóját belenyomva
Megszívta a kékerest

Véralkohol szintje ettől
Rögtön az egekbe szállt
Tántorgott, majd elesett
És egy jóízűt szundikált

Perverz püspök szeretője
Solymoskúti Mária
Fanszőrzetén ott gubbasztott
Lapostetű Elvira

A gyóntatófülke mélyén
Létrejött a találka
Lapostetű Elemér meg
Az Elvirát meglátta

Szerelemre gyulladva
Átugrott árkot és bokrot
Az elhalt hámsejtekből meg
Összeszedett egy csokrot

Gyere hozzám feleségül
Lapostetű Elvira!
Fanszőrbirodalmamnak légy
A nagyságos asszonya!

A lakodalmat megülték
Pünkösd hétfő éjjelén
Azóta már ketten csüngnek
A perverz püspök pöcsén

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Szerkesztőségünk az utóbbi években úgy döntött, hogy a pályázataink díjazásaképpen a beérkezett pályaművek legjobbjait egy antológiába rendezi, mely e-book formátumban lát napvilágot.

Eképpen a tizedik, a tizenegyedik, és a tizenkettedik Lidércfény pályázatra beérkezett novellákból is összeállítottunk egy-egy kötetet A Világegyetem Vándorló Vámpírjai, Az utolsó döntés, és Garabonciások címmel.

Megjelentettük továbbá szerkesztőségünk oszlopos tagjának, Túri András Csabának 1962 című mágikus realista kisregényét is, mely szintén e-book formájában, ingyenesen elérhető.

https://konyvek.lidercfeny.hu

MEGJELENT!

Nagy Gergely hangulatos képei kiváló inspirációt adtak jó néhány írónak, hogy élettel töltsék meg a grafikus által megálmodott világot, amelyben keveredik a magyar folklór, a dark fantasy és mese elemekkel. Sőt, némelyik történet már-már horrorba hajlik.

Garabonciások, huszárok, boszorkányok, betyárok, kísértetek, táltosok, lidércek szerepelnek a történetekben a régi magyar vidék megszokott figurái mellett. És persze számtalan szörny, lakjanak akár a mocsárban, akár az emberi lélek legsötétebb bugyraiban.

A kötet PDF és EPUB formátumban ingyenesen letölthető a konyvek.lidercfeny.hu oldalról.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Olvasnál valami olyat, ami horror, de mégis szellemesen szórakoztató?

Akkor a simagöröngyösi zombi apokalipsszis neked szól!

A két kötetes antológia ingyenesen, több formátumban letölthető: http://www.zombiapokalipsszis.hu

WIELDER OF LAVA
PELE